

ÜNNEPI IGEHIRDETÉSEK
A DEBRECENI REFORMÁTUS HITTUDOMÁNYI
EGYETEM LEGÁTUSAI SZÁMÁRA

2015/2016

Ünnepi igehirdetések
a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
legátusai számára
2015/2016

Szerkesztette:
Horsai Ede

Kiadja a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
Felelős kiadó: Dr. Bölcskei Gusztáv rektor
Nyomda: Monaprint Bt.
Felelős vezető: M. Szabó Monika

TARTALOM

Karácsonyi ünnepkör

Lovász Krisztián: Máté 1,20 (Szenteste)	7
Bartha Gyula: János 1,10-12	10
Bukáné Zakar Zsuzsanna: János 1,14-18	16
Gacsályi Zsolt: Lukács 2,8-15	20
Nagy Gábor: Róma 8,32	23

Húsvéti ünnepkör

Kiss Klára: Lukács 23,50-57 (Nagyszombat).....	31
Bodnár Máté: ApCsel 10,39-41	35
Koroknai András: Máté 28,1-2	39
Németh Áron: Jelenések 4,8-11	44
Szvoren Attila: János 20,8.....	48

Pünkösdi ünnepkör

Bukáné Zakar Zsuzsanna: János 16,12-15	55
Iszlai Endre: Lukács 9,51-56.....	59
Rácz Róbert: Zsoltárok 119,25	62
Sipos Brigitta: ApCsel 2,22-24; 28; 36-38.....	66

KARÁCSONYI ÜNNEPKÖR

Karácsonyi legátus prédikáció 2015 Szenteste

Lovász Krisztián, Hajdúsámson

Szenteste az álmatlan Józseffel...

Lekció: Máté 1, 18-25.

Előíma:

Mennyei Atyánk, a Jézus Krisztus által! Áldunk és magasztalunk Téged, hogy újra együtt lehetünk Karácsony szentestén. Hálás szívvel köszönjük meg a ma este különleges fényét, a Te Fényedet, amely bennünk segíti a tájékozódást, a tisztán látást és azt, hogy el ne menjünk a betlehemi jászolbölcső mellett. Gyermeket adtál, hogy gyermekeid lehessünk és a te nagy családodnak tagjaiként éljük az életünket.

Köszönjük ezt a szeretettedből fakadó lehajlást, mely összegyűjtött és megtartott bennünket. Bevalljuk, hogy erre a nagy jószágodra méltók nem vagyunk, mert sokszor okozunk csalódást neked a rád figyelésben, a hűségben és az engedelmisségben.

Gerjeszd fel Szentlelked erejét bennünk, hogy erre a megszólító és újrakezdő szeretetre méltó válaszokat adhassunk! Ebben pedig segítsen nekünk az a szent Ige, melyet mára készítettél el a te ünneplő népednek. Cselekedd meg szent csodádat, hogy ezen az estén másképpen menjünk haza, mint ahogy ide érkeztünk! Fiad, Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket! Ámen

Textus: Máté 1,20

„József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.”

Kedves Gyülekezet!

Karácsony szentestéjének különös ereje van. **Varázslatos**. Így érzik a gyerekek és így érzik a felnőttek is. **Varázslatos** a történet, varázslatosak a szereplők, mert **varázslatos**, a minden pillanatot megszervező Isten is. Van benne meglepetés, titokzatosság, kedvesség, és van benne bizony ármánykodás és gonoszkodás is.

Úgy van ezzel a színességgel az ember, hogy szereti azokat a történeteket, ahol a szereplőket könnyebben meg tudja érteni, mert a saját életét bele tudja helyezni azok helyzetébe. Magunk is átértük már, hogy vannak olyan színpadi, vagy televíziós szerepek, karakterek, amelyekben – más és más okokból, de - elkezdünk együtt élni. A gyerekek különösen szeretik ezt a **behelyettesítést**, de valljuk be őszintén tőlünk felnőttektől sem áll távol ez a lelkiület...

Az első karácsony alkalmával elénk táruló világ, események és szereplők valóban varázslatosak. Betlehem, barlangistálló, jászol, állatok, illetve kisdéd, Mária, pásztorok, bölcsek, Heródes; nem akármilyen szereposztás. Biztosan volt már olyan érzésünk, amikor megfogalmazódott bennünk, hogy de jó lenne ott lenni. **Valakinek a szerepében.**

Van ebben a történetben valaki, akiről kevés szó esik. Keveset szoktuk emlegetni, még kevesebbet prédikálni róla. De én most alázattal veszem a bátorságot és kipredikálom őt, aki jobban hasonlít hozzánk, mint bárki ebből a varázslatos történetből.

Ő József. Máriának, a kiválasztott édesanyjának a jegyese. Boldog jegyespár voltak ők ketten, de egyszer csak Máriáról – Máté evangéliuma szerint -, még **„mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy áldott állapotban van”**. Ezt a zavart azt gondolom, hogy nem nagyon kell ecsetelni; egy biztos, hogy Józsefnek ettől kezdve olyan nyugtalan napjai és éjszakái voltak, hogy abba majd belezavarodott. Minden összeomlott benne, amit álmodott, ami éltette, amire vágyott. Ez pedig még éjjel sem hagyta nyugton.

Kedves Ünneplő Gyülekezet! Ismerős a helyzet? Amikor konkrétan, se éjjelünk, se nappalunk. Se pihenésünk, se munkánk. Nem egyszerű helyzet. Nyomás volt a lelkünkön, mert valami, és éppen tőlünk függetlenül olyan irányt vett, amin nem lehetett változtatni. Nem volt megoldás, se kiút, csak zavar és levegőbe öklözés.

Látjuk Józsefet, amint ebben a helyzetben **kézi vezérlésre kapcsol**. Mivel szereti Máriát, eszébe sem jut megszegényíteni őt, mert annak következményei halálosak lettek volna a kor törvényei szerint. Kitalál egy nagyon jónak tűnő megoldást, mégpedig azt, hogy jegyesét titokban elbocsátja. Remeknek tartott ötlete után jöhetett volna a jól megérdemelt pihenés, de nem az jött, amit ő elképzelt.

Jött viszont egy angyal, Istentől. **„József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.”**

A „titokban elbocsátani” és a „magadhoz venni” között nem kicsi távolság van. Olyan, mint amilyen az ember és az Isten között van. Olyan, mint ami a föld és az ég között van. Olyan legyőzhetetlen féle...

Ebbe a legyőzhetetlen távolságba az ég Ura, Aki a föld és benne az ember Ura is, beleszól. József, ember! Van megoldás az álmatlanságra, van megoldás az alvászavarra, van megoldás a zaklatottságra. Nem az idegeskedés, még csak nem is az éjszakai munka, vagy az esetleges olvasás, végképpen nem a gyógyszer, hanem valami felülről adott mennyei csoda. Varázslatos és titokzatos isteni megoldás. Mert a szentesti felismerésünk, hogy igenis van megoldás, mégpedig a „Szentlélektől”. **Isten felülről lehajolva veszi kezébe az irányítást**. Ez 2015-ben nem akármilyen felismerés, mi több, lelket mentő, békességet és örömet munkáló beavatkozás.

Mert bizony a mi életünkben is számtalanszor megtörténik, hogy „kitűnik” valami. Kitűnik valami, ami fáj, ami irányíthatatlan. Kitűnik valami, ami nyomással van a lelkünkre. Ami gyakran tőlünk függetlenül olyan irányt vesz, amin nem tudunk változtatni. Nincs megoldás. Nincs kiút, csak zavar és levegőbe öklözés.

Kedves Testvéreim! **A karácsonykor Isten megoldást kínál, hogy az ember élete, és benne a te életed is, ne kézi vezérlésű legyen, hanem a Szentlélek által irányított.**

2000 éve, egy varázslatos történetben József vívódásaira az angyali szózat adott feleletet. Ma pedig itt, Ádám árváinak, a bűn által lerongyolt és nyomorba döntött emberek vívódásaira válaszolva hirdeti, hogy az Atya Isten az Ő Szentleke által fordul felénk. Eközben pedig kínálja mindenkinek a megoldást, hogy aki engedi, annak az életében Isten kézbe veszi az irányítást. Nem a „hogyan” a kérdés, mint ahogy József sem kérdez, neki elég a tény, hogy Immánuel, Velünk az Isten! Ez a történet ezért varázslatos.

Ennek viszont áldott következményei vannak. Mivel Isten végső megoldást kínált Józsefnek a Szabadító megszületésével, ezáltal minden éjszakájának és nappalának megoldódtak a bajai és zavarai. Ez a férfi felébredt álmából azon az éjszakán, és **„úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki...”**

Isten, a nyugtalanul alvóknak, a zaklatottan élőknak megoldást kínál és választ vár. A mi válaszuk sem lehet más, minthogy „úgy cselekszünk”, ahogy Ő parancsolja. Karácsony szentestéjén tehát azt kívánom, hogy mindenki kapcsoljon át mennyei üzemmódba! Ámen

Utóima:

Urunk Istenünk! Hálás szívvel és boldog örömmel halljuk újra a te karácsonyi evangéliumodat. Köszönjük neked azt, hogy a József életében megmutatott megoldás minden emberi élet megoldása lehet, így a mienk is. Köszönjük, hogy karácsonykor itt a templomban átélhetjük azt a varázslatos csodát, amely tőlünk nem elvenni, hanem minket gazdaggá tenni akar.

Köszönjük azt neked Istenünk, hogy te nem zavarkeltést, hanem békességszerzést, nem eltávolodást, hanem közeledést munkálsz ma este is a szívünkben.

Belátjuk ezek után, hogy a mi életünk zavarai, álmatlan éjszakái azért merítettek ki annyira minket, mert teljesen kézi vezérléssel és pusztán emberi gondolkodással akartuk vezetni életünket. Belátjuk, hogy számunkra is csak egy megoldás van a kétségbeesések idején, a meglepetésszerűen „kitűnő” pillanatokban, úgy cselekedni, hogy a te erőd, a mi erőtlenségünk által célba érjen.

Köszönjük a mennyei vezetést! Köszönjük a legnagyobb Szabadítót, az Úr Jézus Krisztust! És külön megköszönjük Neked azt, hogy a te Szentlelked által ma is sokan cselekedhetünk „úgy”, ami számunkra nemcsak boldogságos, hanem üdvös is! Ámen

Karácsonyi legátus prédikáció 2015

Bartha Gyula, Csenger

Lekció: Jn 1:6-18

Előima:

Urunk! Ebben a templomban azok közé tartozunk, akik csendben várták, hogy bejelentsd, mi a te mostani terved ezzel a mi világunkkal.

A Szent este csendjében, a karácsony szent ünnepén ismerni akarjuk a te mennyei forgató könyvedet.

Túl sok már mögöttünk a szürke hétköznap, és olyan kevés a szívben megélhető, boldog ünnepnap.

Nem is tudjuk, hogy mit érezzünk.

Talán mi is – mint a világon olyan sokan- ünnepelni szeretnénk.

Azt se tudjuk, hogy ehhez mi kell valójában.

Amikor a mennyei karok nagy örömről adtak hírt te általad nekünk, akkor arra gondoltunk, hogy neked a mi szívünkben is meg kell születned.

Urunk! Nincs nélküled karácsony! Nincs nélküled szeretet ünnepe!

Nem csak a világ, hanem mi is sóvárogva várunk téged, az igazi szeretetet.

Amikor ünneplőbe öltözött körülöttünk a világ, mi nem akarunk rongyosak, kivetettek, magányosak, fény nélküliek lenni.

Vigyázz ránk, hogy mi ne legyünk olyanok, akik már nem várunk semmit és senkit az igazi ünnepléshez.

Jövedeled ragyogja be a mi egészen sötétté lett, fény nélküli életünket!

Te tudod, hogy újabban mi már a közvetlen környezetünkől is kolduljuk a szeretetet, azt, amit te hoztál el hozzánk.

Add meg a felismerését annak, hogy ezt mindenki megkaphatja tőled, aki csak hittel kéri azt, akár ma is előtted.

Urunk! Ott mindig csodák és jelek történnek, ahol te megjelenysz!

A karácsony, a te érkezésed, ebbe a sok sebből vérző világunkba.

Urunk! Úgy állunk, hogy rajtunk már csak a te csodáid segítenek.

Tedd a mellettünk lévő, csodáidra váró felebarátunkká!

Legyen itt és most is a te Igéd – emberi közvetítéssel is ugyan- de a te mennyi bejelentésed, szereteted szabadításáról.

Lelked által hadd lássuk meg mentő szeretetednek meghirdetését ezen az istentiszteleten is.

Munkáld mindannyiunkban, hogy a hozzánk érkező gyermekben megláthassuk az igazi barátot, a társat, a legcsodálatosabb, hozzád vezető erőt.

Így helyezd a te szent Igéd szavát egyen-egyenként a mi szíveinkre. **Ámen.**

Textus: Jn. 1:10-12

Szeretett Testvéreim! Kedves Ünneplő Gyülekezet!

Amikor hozzátok készültem, hogy - egyfajta felsőbb kirendelés által - a szeretet ünnepén együtt legyünk, mint sokan mások, én is közel engedtem magamhoz a karácsonyi történeteket.

A Lukács evangéliumában olvashatunk egészen részletesen arról, hogy egy összeírás végett milyen nagy népándorlás volt az ígért földjén.

Megmozdul egy egész ország, elindult mindenki a maga városába, hogy összeírják.

Így kerül József és Máriai Názáretből a Júdeai Betlehembe.

A Lukács evangéliumából mindannyian ismerjük a részletes eseményeket.

Aztán itt jegyzem meg, hogy november első napjaiban, - mint minden évben- nálunk is megmozdult szinte az egész ország, hogy eljussanak a családtagok, szeretteik sírjához egy rövid időre.

Elmentek, hogy átéljenek egy kis csendet ebben a zajos és rohanó világban.

Valami olyat reméltek ott kapni, ami nélkül nehéz valakit elbocsátani és egyáltalán élni egy bizakodó, reményteljes életet.

Nem csak azt akarták átélni még egyszer, hogy mi végre éltek eltávozott szeretteik, hanem ki viszi tovább az itt maradottakban a szeretetet.

Tovább lépve, a lassan már mögénk kerülő esztendőben is olyan sok hírcsatornán hallottuk, hogy micsoda népándorlás zajlott le Európában és így országunkban is.

Emberek indultak el a jobb élet reményében, megváltoztatva valamelyest népek és nemzetek addigi kultúráját, hitét. Valahol valami nincs rendben ezen a világon.

Aztán, mint minden karácsony, így ez a mostani is egy hatalmas népándorlással kezdődött.

Emberek indulnak el egymás felé, személyesen is, és családotól is. Adni akarnak, vagy sokszor koldulni akarnak egy kis élhető szeretetet a maguk számára. Képesek vagyunk erre a nagy találkozásra jó hosszan elő is készülni.

A keresztyén világ az Advent idejében adja meg ennek mennyei tartalmát.

De a maga sajátos módján készül erre a világon minden ember. A javakban lassan vagy gyorsan meggazdagodó világ, mára, az igazi szeretet hiánya miatt olyan szegénnyé lett.

Sokszor, mint egy gazdátlan nyáj, csak bolyong a magára vállalt, vagy magára kényszerített világában.

Él egyik napról a másikra, nagyobb tervek és remények nélkül.

Néha olyan szánandó képet tudunk mutatni mi emberek, egymás felé is.

Aztán megérkezik a karácsony, amikor szinte szabad és lehet újra reménykedni, szétesett életeteket összerakni.

Mintha szabad lenne néhány napra, sokféle embernek egy, és egymás számára érthető nyelvet beszélni.

Mintha a karácsony annyi elveszített személyes és családi érték visszanyerésének utolsó lehetősége lenne.

Mintha már a 24. órába lépnénk, hogy gyógyulni tudjanak az eddig gyógyíthatatlannak tűnő lelki sebeink.

Mintha most az egyszer Istennek is adnánk egy lehetőséget, hogy rendbe tegye életünk rendezetlen dolgait.

Ugyanúgy szólva, és neki engedelmeskedve, most karácsonykor, mint Péter, amikor a Mester szavára képes volt kimenni újra a mély vizek fölé és kivetni a hálót, ott, ahol eddig nem fogott semmit.

Mi is csak reménykedünk, hogy ott lesz a hálónkban újra az elveszített családunk, vagy mi is annak a hálójában, aki a világon a legjobban szeret bennünket.

Érzitek, hogy mennyire a szeretetre szomjazik ez a tehetetlen világ?

Aztán egy ilyen erőtlenné váló világ sötétségébe adatik felülről egy hatalmas világosság a maga mennyei öröm üzenetével.

Aztán hallhattuk, hogy az első karácsonykor megmozdul az ég a föld felé, hogy megváltoztassa, egy megváltásra váró világ addigi életét.

Milyen jó, - a legjobb a világon, - hogy bennünket felülről is ismernek.

Az, aki mindvégig itt volt és van a világban, de a világ nem ismerte meg őt.

Pedig a világmindenség, amit látunk, vagy amit belőle nem láthatunk, általa jött létre.

Aztán ezt is olvastuk az evangéliumból: „A saját világába jött, de az övéi nem fogadták be Őt.”

Amikor a mi Istenünk, a maga mentő akciójaként testet öltött közöttünk, akkor volt, - és sajnos maradt olyan ember -, aki betolakodónak érezte és minősítette Jézus Krisztust.

Pedig őbenne az jött el közénk, akinek a tulajdonai vagyunk. A sötétség sem akkor, sem ma nem fogadja be Őt.

Világunk egyik legnagyobb tévedése volt és maradt, hogy nem ismerte meg őt.

Az övéi sem fogadták be őt.

A mai uralkodók a maguknak teremtetett, vagy vásárolt fényességükben sem veszik észre az Ő világosságát. Így eshet meg ma is az, hogy vakok vezetnek, vagy akarnak vezetni világtalanokat.

Tudjuk, hogy Heródes is, aki hallja a hírt, annyira megijed, hogy már egyből ütésre is készül.

Fél, hogy talán el kell, hogy vesszítsen valami általa felépített hatalmat? Fél minden változástól, amit nem ő készített elő?

Ő még nem tudja, mint később a gazdag ifjú sem, hogy ha elfogadná és követné a menny ajándékát, kincse lehetne a mennyben.

Ez az Isteni szeretet, ez a Jézus Krisztus most itt van.

Általa Isten az övéi közé, - közénk - jött.

Közénk, akik még ebben a templomban, ezen a helyen, ezen a karácsonyon is, sajnos tudunk tőle távol maradni.

De engem Isten úgy készített fel, ide hozzátok, hogy azt hirdessem meg, hogy Ő éppen azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami, aki elveszett.

Istenünk előre jól tudta, hogy milyen lett a bűnös ember, és hogy abba Ő nem fog beleilleni.

Nagyon jól ismerte a világot és benne az övéit is. Ahogy jól ismeri, titokban utána vágyakozó szívedet is. Ő igazán tudja, hogy sokszor te is ott vagy azok között, akik koldulják egymástól - különféle technikákkal is - a szeretetet.

De azt is tudja, hogy amikor közelébe, az Ő erőterébe kerülsz, mennyire nem illesz bele baráti körödbe, de néha a családdba sem.

Amikor a világ a maga sötét felhőivel vesz körbe téged is, Ő ott is fényleni akar általad.

Ekkor születik az igazi ünnep, akkor ölt testet az örök Ige.

Szinte egyfajta biztatás is lehet, hogy nincs olyan sötétség, amelyik erőt tudna venni rajta.

A születés részletes történetében olvashatjuk, hogy a vendégfogadásnál nem volt hely az Ő számára.

Látjátok! Ez, még ez sem lett akadálya annak, hogy megszülessen.

Nem volt akadálya annak, hogy Isten gondolata hozzánk megérkezzen.

Kihagyhatják Őt Európai alkotmányból, eltörölhetik Őt népek és nemzetek történelméből, akkor is el tud hozzánk érkező.

Kultúrák átírásában, vagy egészen újak kreálásában, próbálkozhatnak azzal, hogy Róla megfeledkezzen a világ.

Még sincs olyan modern Heródes, vagy vagyonos mai vendégfogadás, hogy megakadályozza Krisztus megszületését.

A te szívedbe és az én szívembe, annyi nehézség ellenére mégis meg tud születni.

Miért tudom ezt olyan biztosan és határozottan állítani?

Mert tudom és vallom, hogy Isten ma is, - mint az első karácsonykor- maga küzd a világért, mely kezdettől fogva az övé. Döntött, hogy megtartja és megszabadítja ezt a világot.

Ennek megvalósításáért a legkedvesebbet adta, a Fiát-, mint végső áldozatot.

Milyen megdöbbenő, hogy szeretetének ez az áldozata nem kellett ennek a világnak. Az övéinek sem.

Ez a be nem fogadottság, Jézus egész földi útját végig kísérte.

Bár tudjuk, hogy nem azért jött, hogy valamilyen pompázatos hatalom székébe üljön, hanem hogy vállalja értünk a keresztet.

Ez volt az ára annak, hogy az embervilággal elérje célját.

A karácsonyunk öröm üzenete a felolvasott utolsó versen van: „Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten fiaivá legyenek...”

Amikor ezeket, a gondolatokat olvastam egyből eszembe jutott a tékozló fiú története.

A maga tétova, megalázott, magányos, erőtlenség állapotában eszébe jut az atyja, az igazi otthona, a hely, ahol még talán lehet és szabad élnie emberi, értékes életet.

A visszatérés gondolata meg is fogalmazódik a szívében: *”Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy.”*

Tudjuk, hogy atyja már átölelő szeretetével várja.

El sem engedi mondani egészen azt, ami a fia szívében megfogalmazódott.

Mert a lényeg az, hogy ő tudja, hogy ez a fia meghalt és most újra él.

Leveti róla a fiú koszos ruháját, és tiszta, ünneplőt ad rá.

Nem a cselédei közé, hanem házába, fiaként fogadja vissza.

Alkalmat lát ebben arra, hogy ünnepeljen egész háza népe.

Ha egy testvér, egy családtag ezt nem értené meg, akkor atyai szeretetével egymáshoz hajlítja a testvérek szívét.

Meg tudja tenni, hogy az ő közelében senki se legyen vesztes, megbántott, keserű szájjal lévő, hanem boldog és örvendező, együtt ünnepelni akaró és tudó.

Olyan jó lenne, és igazán megszülethetne az ünnep közöttünk is, ha tudnád, hogymost rólunk van szó. Ha át tudnánk ma érezni, hogy Jézus nem hiába érkezett meg hozzánk. Ő segített bennünket ahhoz, hogy rendbe jöjjön a gyermek és az Atya közötti viszony. Általa lehetünk újra Isten fiaivá.

A fiak tudnak karácsonykor igazán ünnepelni.

Szürke hétköznapjaink után milyen jó lenne, ha tudnánk ott belül is Vele együtt lenni. Atyánknak éppen azzal tudnánk a legnagyobb örömet megszerezni, ha kisebb és nagyobb családjukban – mint egy szeretet közösségben- tudnánk és akarnánk élni.

Akkor minek az ünnepe hát ez a karácsony?

A szeretet ünnepe.

A világ ünnepe.

A te háza népe ünnepe.

Legyen a te ünneped is! Ámen.

Utóima:

Mindenható Istenünk! Atyánk a Jézus Krisztus által!

Úgy érezzük, hogy valahová megérkeztünk, ahol bennünket vártak, ahol minket szeretnek, és ahol értünk a legtöbbet akarják megtenni.

Megérkezhettünk hozzád, ahol végre kigyúltak a fények, ahol felmelegednek a szívek, ahol az ember, testvérré talál tebenned.

Tudjuk már végre, hogy haza jöttél Fiadban. A magad világába érkezted.

Végre tisztában vagyunk jövedeled céljával és most is megdöbben, hogy bár szereteted okán érkezted, a tieid akkor nem fogadtak be.

Szívesen kikerülnék a kérdést, hogy vajon ma hogyan fogadnak téged.

A mi válaszukat is várod, amikor megkérdezed, hogy mi kinek mondunk téged, vagy nekünk szükségünk van-e rád?

Add meg, hogy őszintén tudjunk választ adni arra a kérdésre is, hogy mi egyáltalán vártunk-e rád? Rád vártunk-e egyáltalán?

Ha nem tudnánk csak válaszolni, te mégis annyira szeretsz, hogy ez nem akadályozza meg megérkezésedet szíveinkbe.

Tékozló gyermekeidként hazaérkezünk és te új és tiszta ruhát adsz ránk és mindenkinek meghirdeted, hogy bár meghaltunk, de most újra élünk.

A szeretet elfogadására fordítod a bennünket nehezen elfogadók szívét is. Ünnepi asztalt terítesz nekünk mindenki szeme láttára.

Megtörténik a csoda, miszerint mi újra fiak leszünk a hozzád érkező Fiad nevében, hozott szeretete által.

Te akkor az első karácsonykor a haza jöttél, a tieidhez jöttél és tieidnek nem kellettél.

Vigyázz ránk, hogy ez még egyszer ne történhessen meg velünk.

Egyik helyről a másikra, hatalmas tömegekben vándorló lett ez a világ.

Te tarts nyilván bennünket! Ha valahol, kivetnek, hozzád tudjunk mindig visszaérkezni, mert nálad mindenkor nyilván vagyunk tartva.

Annyi minden nem illik bele a mi világunkba, de te Igen Atyánk!

Beleillesz a föld minden pontján emberi közösségeinkbe, mert a tieid vagyunk már a megváltás jogán is.

Áld és tartsd meg ezt a tudást mindannyiunk szívében!

Áld meg ünneplésünket. Add, hogy valójában téged, jövedeled által hozott szeretetedet ünnepelhessük életünk minden napján.

A te gondolatod, Fiad nevében kérünk, hallgass meg bennünket. **Ámen.**

Karácsonyi legátus prédikáció 2015

Bukáné Zakar Zsuzsa, Ebes

Lekció: Mt 2, 1-12

Előima:

Szerető Mennyei Atyánk, Jézus Krisztus által!

Hálatelt szívvel jöttünk a templomodba a mai ünnepnapon! Köszönjük Néked, hogy megszenteled a mi múlandó földi időnket önmagaddal, azzal, hogy keresel bennünket, megszólítasz minket és mutatod az igazság útját, a hozzád vezető utat.

Köszönjük néked, hogy olyan gyönyörűen és egyszerűen jöttél el ebbe e világba közénk, Jézus Krisztusban, hogy általa keress meg minket, hogy az ő szavát hallva, örömeidet értve lehessünk a te gyermekeid.

Bocsásd meg nekünk, amikor a lábunk olyan nehezen igazodik a te utadhoz, amikor fülünk késedelmes a hallásra, szemeinkkel pedig sokszor csak a múlandót akarjuk és tudjuk látni.

De azt is tudjuk, hogy milyen irgalmas Isten vagy, ezért tőled kérünk ma is áldást, tanítást.

Te szentelj meg minket Igéddel, Lelkessel, tégy figyelmessé, hogy szavadat megértsük, befogadjuk, s egész életünkben Téged követve élhessünk!

Az értünk született Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg imádságunkat! Ámen.

Textus: Jn 1, 14-18

Szeretett Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet!

János evangéliumából szól hozzánk az ünnepi üzenet. Ő az, aki „fentről” indítja a karácsonyi történetet. Lukács megörökíti a pásztorok találkozását Jézussal, az angyalok éneklő karát, Máté a napkeleti bölcsek útját, a csillagot, az ajándékozás kedvességét. János pedig, mintha a mennybe látott volna. Onnan nézve szemléli és írja le, mit is jelent Jézus eljövetele. Így született meg a magasztos összefoglalás: Az Ige testté lett! Azt jelenti ez a csodás mondat, hogy az ég és a föld összetartozik, mindennek értelme van, és bár az emberi szem előtt nehezen bontakozik ki, de mégis Isten rendje érvényesül a teremtett világon. A testté lett ige ácsolja meg a hidat a menny és a föld között, elhozza Isten országát közénk. Ennek gyönyörű következménye, áldása, hogy a parányi ember belesimulhat Isten rendjébe. Megérezhetjük, felvehetjük a teremő Isten ritmusát, összhangban lehetünk vele, és otthonra lelhetünk nála. Ez Jézus Krisztus ajándéka a mi számunkra. Ő a középpontja életünknek. A mai szent ünnepnapon három üzenetet bíz ránk az írott ige a testté lett ígéről. Figyeljünk teljes szívvel és értelemmel!

1. A teljesség

Emberi életünk során gyakran van hiányérzetünk. Tudjuk, hangoztatjuk, olykor vigasztaljuk is azzal magunkat, meg egymást, hogy semmi sem tökéletes. Beszélünk szeretethiányról, pénzhiányról, politikusok vitáznak költségvetési hiányról. De ismerős lehet a vitaminhiány

kifejezés, a kisgyermekes anyukák pedig gyakran küzdenek alváshiánnyal, a dolgozó, elfoglalt ember pedig időhiánnyal. Amikor pedig elveszítünk valakit a hiánya elkísér minket egy életen át. És van, amikor Istenhiánytól szenved az ember: amikor végtelenül egyedül, magányosnak, elhagyottnak érzi magát, vagy nagy bajban, nyomorúságban van, s nem találja a vigaszt. Mi ismerjük ezt a szót, mely nagyon is emberi szó: hiány. Isten számára azonban mást jelent. Őbenne nincs hiány, hiányosság, ahogyan nincs árnyék sem. Ő maga a teljesség, ami azt jelenti, hogy ő a gazdagság, bőség és tökéletesség. A hiányoktól szenvedő ember nehezen érti ezt, de olyan jó hittel érezni és bízni a tökéletes Istenben!

Ugyanakkor Isten mozgás is: kiárasztja áldásait, kiárasztja a teljességét. Épp az ünnep napjaiban kell éreznünk, találkozunk vele, hogy árad, kiárad a kegyelem, Isten gazdagsága, bősége és betölti a földet, az ember életét. Megjelenik Isten dicsősége. Ezt a kiáradást, teljességet érezhették meg a napkeleti bölcsek is a csillag közvetítésével. Ezért indultak el, nem gondolva fáradalmakra, küzdelmekre, nem mérlegelve azt sem, hogy megéri-e egyáltalán, a befektetett energia, költség megtérül-e. Ők azzal a teljességgel akartak találkozni, akiről csillagnyelven üzenetet kaptak. Azzal a teljességgel, aki megelégedést tud adni, aki a középpontja lehet az emberi életnek, s akit ha megtalál az ember, minden hiányok betöltője lesz, aki előtt méltó leborulni.

Ezt a teljességet csak kapni lehet, így jutottak hozzá a bölcsek is, és ebből a teljességből részesedhetünk mi is. Csak kapni lehet, megvenni nem, ugyanakkor kérheti az ember, de tudjuk, hogy azt is hittel kell tenni! Higgyük el: és ez így szép! Az értünk, hozzánk jött Ige, Krisztus be tudja tölteni a mi életünket is! Önmagával. Ránk teríti áldásait. Tudjuk tőle, aki éhezik és szomjazik az igazságra, az megelégtet. És ez nagyon igaz! Gondoljunk most a saját hiányérzetünkre, mindenre, ami fáj, ami sajog, s tegyük mellé nagy, örök igazsággént: Jézus be tudja tölteni! Tőle kell kérni! Ő teszi teljessé az életünket önmagával és általa minden más hiányérzetet másképp látunk, érzünk és értékelünk, mert akinek Krisztusa van, annak mindene van!

2. A kegyelem

Isten teljessége tudja tehát betölteni életünket. Kikapadhatatlan forrás a mi számunkra az örökkévaló, hozzánk aláhajló Isten. Az ő nagy ajándéka, amit karácsony szent ünnepén nagy igazsággént megfogalmaz az ige: a kegyelem. Ez a szó összefoglalja az ünnep központi üzenetét. Szoktunk is ezt kívánni: kegyelemben gazdag, békés karácsonyi ünnepeket! János evangéliumából így hallottuk: „Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre.” (Jn 1,16). Isten kegyelme nagyon gazdag jelentéssel bír. Jelenti az ő kedvességét is- Jézus kedves gyermek volt, növekedett Isten és emberek előtt való kedvességben (Lk 2, 52). A kegyelem Isten jóakarata felénk, ugyanakkor azt is jelenti, hogy kedvez nekünk: „kedvező Atyánk” van (285. dicséret). Ahogyan kedves, és bensőséges ünnep a karácsony, úgy igaz, hogy az ünnep igazi tartalma, a Megváltóval való találkozás a legkedvesebb kell legyen életünkben. Jézusban Isten kedvessége jött el hozzánk, közénk, bemutatva az igaz emberséget, kiben gyönyörködik az atya és milyen az Istennek tetsző élet. Jézus maga a kegyelem; minden szava, minden tette, a róla szóló evangéliuma Isten

irgalmára irányítja a figyelmünket. Minden tette irgalom volt és emberszeretet. Megszánta azt is, akitől mindenki elfordult, elfogadta azt, aki elfogadhatatlannak tűnt, és irgalmas szeretetéből fakadóan senkit nem hagyott régi életében, hanem kiemelt a pusztulás verméből, ömberi indulatokból, nyomorúságból, megkötözöttségből, s rábízta az új életben járóra, hogy vigye magával a kapott kegyelmet, éljen belőle és adja tovább szeretettel, emberséggel. Mert ezt tovább kell adni! Ha szeretnénk reálisan látni hitünket, Istenhez, Krisztushoz való viszonyunkat, ezen lemérhetjük: mennyire tudok kegyelmes lenni a másik emberrel, mennyire tudom ezen az úton követni az én uramat, Megváltómat?

Hisz mi is, mindannyian ebből a kegyelemből élünk, és ezt bízva ránk az Úr, hogy vigyük és adjuk, úgy, ahogyan kaptuk. Ez a kegyelem ott van a látható igében, a sákramentumban, ízlelhetjük jó ízt az úrvacsorában, hogy bizonyosság legyen: valóban az Isten kegyelme táplál minket.

3. A fokozás

Kegyelmet kegyelemre- így írja János evangéliuma, így hallottuk. Jaj lenne nekünk, ha csak egyszer könyörülne rajtunk Isten! Tudjuk, hogy újra és újra szükségünk van rá! Tegnap is és ma is és holnap is. Rászorulók vagyunk mindannyian! De milyen jó azt hallani, még jobb tapasztalni, átélni, hogy Isten gazdagsága, teljessége túlcsordul, túlrad minden emberi mértéken! Kegyelmet, kegyelemre- minden időben elérhető, amíg tart a ma, a kegyelem ideje. Az egyház 2000 éves története a kegyelem láncreakciójáról üzen nekünk, ez tartotta meg, ahogyan ezt a gyülekezetet is és ebben láthatjuk a jövőnket, s ebben van nekünk feladatunk, most! Továbbadni, szólni, cselekedni, meg nem fáradva, fel nem adva soha!

Isten kegyelme olyan, mint a tenger. Tudjuk, a tenger nem szárad ki, folyók érnek haza hozzá, lelnek békességet, feloldozást, s mozgásban van, az életet szolgálja ezer módon. S ha valami megszámlálhatatlanul sok, azt mondjuk rá, tengernyi, tengersok. A tengerparton állva, ha merítünk a kezünkbe egy kevés, egy cseppnyi tengervizet, s megízleljük, az egész tenger ízét érezhetjük benne. Egy kis csepp, s benne van az egész. Kis csepp a kegyelemből, mindenre elég, kis csepp gyermek Betlehemben, s benne van a teljesség, az Isten nagysága és mindeneket betöltő, megtartó irgalma! A kegyelem ereje!

Életünk esendősége, minden hiánya Jézus Krisztushoz hajt minket. Ő a teljesség a mi számunkra, benne mindent megleglünk. Ő tud megelégtetni minket, békességre vezetni, s Ő tudja rendezni életünket, Vele és Benne találjuk meg a helyünket, küldetésünket. Kegyelme felszabadít minket a szolgálatra, hogy irgalmasok és kegyelmesek legyünk: munkatársai a nagy Istennek, hogy az ő akaratát teljesítsük be egész életünkben.

Utolsó jó hír: a Teljesség, a kegyelem marad velünk minden napon, köztünk van és velünk marad. Segítségül hívhatjuk mindenkor és mindenhol! Élünk vele! Legyen így! Ámen.

Utóima:

Kegyelmes Atyánk, Urunk, Jézus Krisztus!

Hálatelt szívvel köszönjük meg néked, hogy mindig, minden pillanatban és élethelyzetben megszólítható Isten vagy. Köszönjük, hogy minden hiányunkkal, fájdalmunkkal, bukdácsoló életünkkel hozzád jöhetünk. Köszönjük, hogy veled teljessé és egészsé lesz az életünk. Hálás a mi szívünk, mert megjelent üdvözítő kegyelmed a mi életünkben is, Jézus Krisztusban.

Segíts, Atyánk, hogy a tőled nyert kegyelem a jóra buzdítsa életünket, taníts szolgálni önzetlenül, tisztán, segíts a kegyelmet továbbadni. Küldj minket a Te nevedben, s add, hogy engedelmesek legyünk!

Atyánk, eléd hozzuk mindazokat, akik ma is, a szent ünnepen nyomorúságban vannak. Légy a betegeinkkel, a szenvedőkkel, a mindenféle hiány miatt gyötrődőkkel! Eléd hozzuk, családjainkat, szeretteinket, áldj meg minket önmagaddal, szeretetteljes összetartozással.

Légy ezzel a gyülekezettel, áldd meg pásztorait, elöljáróit, áldd meg az itt élőket!

Tőled kérünk áldást Református Egyházunkra, magyar nemzetünkre és az egész teremtett világra! Az értünk született Megváltó Úr Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg imádásunkat! Ámen.

Karácsonyi legátus prédikáció 2015
Gacsályi Zsolt, Debrecen-Józsa

Karácsonyi csoda!

Lekció: Lukács 2, 1-7

Előíma:

Mindenható Istenünk, aki ezt a szent éjszakát tündöklővé tetted az igazi világosság megjelenésével!

Add, hogy a földön hittel fogadjuk az ő világosságának kinyilatkoztatott titkát, a mennyben pedig ajándékkul kapjuk az üdvösség örömét őáltala, aki veled és a Szentlélekkel Isten, él és uralkodik mindörökkön-örökké. Ámen
(*Evangélikus Agenda*)

Textus: Lukács: 2, 8-15

Ünneplő Gyülekezet!

A karácsonyi történetben kevés a szó, kevés a beszéd. Ami elhangzik, annak is javarészét nem emberek mondják, hanem angyalok, Isten küldöttei. Az angyalok hirdetik meg a karácsonyi hírt: „Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” (Lk. 2,11)

- Amit az emberek mondanak az csupán erre a megszólító szóra való válasz: „Menjünk el egészen Betlehemig...” (Lk. 2,15) És elindulnak - abból a világból, amiben éltek, és amit éltek a Krisztust rejtő jászol felé.

Mikor odaérnek és megtalálják Máriát, Józsefet és a kisgyermeket, akkor meglátják **a lehetetlent, meglátják az Isten arcát.** Isten arcát Krisztuson.

- Ilyenkor, Karácsonykor mi is elindulunk abból a világból, amiben élünk, abból, amit élünk és a jászolhoz érve megélhetjük a Karácsony misztériumát, titkát. Megláthatjuk, hogy kicsoda az Isten, mert Ő emberi formában mutatja meg nekünk magát. **Isten megmutatja igazi arcát!**

Ez a Karácsony lényege: meglátni a lehetetlent!

- A pásztorok nem voltak túl vallásos emberek. Azt is mondhatnánk, hogy távol álltak a vallástól. Az újszövetség korában éppúgy megvetették őket, mint a vámszedőket. De azt nyilván tudták, - hiszen az egész zsidó gondolkodásban benne van -, hogy Isten arcát ember nem láthatja. Ha mégis, az az ember számára halált, pusztulást jelent.

Még a legnagyobbaknak is, - Mózesnek és Illésnek is el kellett takarnia az arcát, nehogy meglássa az Istent.

- Tudtak Isten arcáról, beszéltek Isten arcáról, de sohasem látták.

Kérték:

- az imádságban,
- kérte Áron az áldásban: ragyogtassa rájuk az Ő arcát, - hiszen ez volt a legnagyobb áldás!

Megélték:

- amikor Isten valóságos, tevékeny és hathatós volt közöttük,
- amikor jóra fordult a sorsuk és megélték, hogy Isten gondoskodik róluk, amikor megélték a szabadítást, hogy rájuk tekintett az Isten.

Megélték és ismerték azt is, amikor elrejtí arcát,

- amikor megjelenik haragja.

De sohasem látták!

Karácsonykor a lehetetlen lehetségessé válik! Isten megmutatja igazi arcát, láthatóvá teszi magát! És azt is megmutatja, hogyan tekint ránk!

„A karácsony a legnagyobb csoda, Az Isten el nem múló mosolya.” - mondja Füle Lajos.

Egykor, ott a pásztorokra rámosolygott az Isten. Nem egy gyermek, hanem az Isten!

- **Isten el nem múló mosolya** - ez az Ő dicsősége, és ezt a dicsőséget adja az embernek. Hogy mindez megjelent a földi világban, azon mindenki csodálkozik. Csodálkoznak a pásztorok, csodálkozik Mária és József, és mindazok, akik ezt meglátják. Az angyalok a legjobban! Ezért van tele a Szenteste csodálkozással és áhítattal!

- A betlehemes játékok hordozzák ezt az üzenetet, és segítenek újraéltetni Karácsony lényegét. A betlehemes játékban van egy pont, amikor kicsinek és nagynak, fiatalnak és öregnek oda kell menni a „betlehemhez” és be kell kukucskálni. Amikor betekintenek, akkor látják meg a Gyermekekben Isten arcát, az Ő el nem múló mosolyát!

- Ekkor történik meg a csoda: **Az ember is elkezd mosolyogni, elkezd öröendezni, elkezd élni!**

Ebben a különleges mosolyban megjelenik a mi **igazi arcunk is**.

Nekünk, akiknek a lelkünk, az életünk az arcunkra van írva, megjelenik a **megváltott arcunk!**

Megjelenik az **igazi arca, a megváltott arca azoknak:**

- akiknek az arca összetört, összegyűrődött a fájdalomtól, a terhektől, - és egyszerre kisimul és tündökölni kezd
- akiknek arcukra fagyott a mosoly, póker arcuk lett, - egyszerre felengednek, és újra tudnak érezni, élni, mosolyogni
- akiknek „eltemetődött” az arca, - mint a költő Reményik Sándornak: *„fölibe ezer réteg tornyosult”*, - és nem is tudja miként került a mélybe, - és egyszerre lehullnak a rétegek
- vagy akik állarcokkal fedték be magukat félelmükben, csalódásaik miatt, - és egyszerre visszakapják azt, ami az igazi arcunk, az eltemetett, elfedett Isten arcot
- akiknek sebes lett az arcuk a sok pofontól, amit az élettől kaptak, mert nem takarták el, hanem vállalták a nyíltságot, - és egyszerre begyógyulnak a sebeik, megújul az arcuk, életük
- akik, arcnélkülivé és mindenre késszé váltak az életért való futásban, - egyszerre sötét, mély lelkük megtelik világossággal, és megtalálják megváltott arcukat, - és ezen ők maguk csodálkoznak majd leginkább.

Ez a Karácsony titka!

- *„Nyílj meg szívem, lásd meg jobban, ki fekszik itt a jászolban!”* - énekeljük.

- Jöjj és találj meg Isten el nem múló mosolyában igazi arcodat!

Mert ez a fontos számunkra, hogy lássuk egymást! Azok, akik összetartozunk a családban, a gyülekezetben, ott ahol élünk, lássuk egymás igazi arcát!

Adja nekünk Isten ezt a csodát, hogy ünneplésünkben, istentiszteleteinkben és együttléteinkben felismerjük Isten el nem múló mosolyát! Ámen

Utóima:

Mindenható, örök Isten!

Hálát adunk, hogy Megváltót küldtél a világba, és benne örömet, békességet, üdvösséget készítettél minden embernek.

Betlehemi Gyermeke!

Te vagy Isten legdrágább ajándéka. Add, hogy minden szív megnyíljék előtted, és senki se utasítson el, aki születésed örömhírét hallja! Te nem vetted meg az istálló és a jászol szegénységét. Kérünk, ne vess meg minket sem, hanem végy szállást életünkben, és légy Ura indulatainknak, akaratainknak, beszédünknek és tetteinknek!

Te a menny békéjét hoztad a földre. Add, hogy mi is békességed követői lehessünk a békétlen világban!

Betlehemi Gyermeke!

Téged mennyei Atyád irgalma hozott közénk. Add nekünk is a megbocsátás és az irgalom lelkét, hogy szeressük ellenségeinket és rosszakaróinkat is!

Mennyei Atyánk!

Add, hogy az egyszerű pásztorokkal, angyalaid fényes seregével és az egész teremtet világgal együtt dicsérjük szent nevedet Dávid Fiáért, a világ Megváltójáért, akiben isteni természetet a mi emberi természetünkkel egyesítetted, hogy bűneink mélységéből felemelj, a halál fogságából megszabadíts, és a földi élet után gyermekeid boldog örökségében részesíts szent Fiad uralma alatt.

Az ő nevére minden térd meg fog hajolni: mennyieké, földieké és föld alatt valóké; és minden nyelv vallani fogja, hogy Jézus Krisztus Úr a Szentlélekkel együtt az Atya Isten dicsőségére.

(Evangélikus Ágenda karácsonyi imádsága alapján)

Karácsonyi legátus prédikáció 2015

Nagy Gábor, Debrecen-Szabadságtelep

A kíméletlen karácsonyról szóló örömhír

Lekció: Lukács 2, 1-20

Imádság:

Mennyei Édesatyánk! Hálásak vagyunk Neked azért a hatalmas ajándékért, amivel az első karácsonyon megajándékoztad ezt az embervilágot, hogy minden népnek öröme lehessen! Téged magasztal és neked mond köszönetet minden hívő lélek szerte a világon e mostani karácsony szent ünnepén Jézus Krisztusért, aki reménységet és boldogságot, megváltást és üdvösséget hozott el minékünk. Álmélkodással csodáljuk ma is végtelen nagy szeretetedet!

Úr Jézus Krisztus! Köszönjük a családi otthont, ahonnan idejöhettünk, szeretteinket, családtagjainkat, akikkel most együtt ünnepelehetünk. Légy áldott a lelki családjáért, anyaszentegyházunkért, ezért a gyülekezetért, ahol az evangéliumot hallani egybegyülekezhettünk és ahol a te szent vendégségében, az úrvacsora közösségében megújítod velünk kötött szövetségedet.

Szentlélek Úristen! Kérünk, szólj hozzánk úgy ebben az ünnepi órában, hogy a Te ígéd szívünket megragadó és átformáló üzenet lehessen. Ezt a csodát kérjük tőled alázatosan.

Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök Isten, kérünk, hallgasd meg imádságunkat és áldd meg karácsonyi ünneplésünket! Ámen.

Textus: „*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*” (Róma 8,32)

Karácsonyt Ünneplő Szeretett Gyülekezet! A **Biblia alapján** többféleképpen fogalmazhatjuk meg karácsony, az Isten irántunk való meg nem érdemelt, felfoghatatlan, mérhetetlenül nagy szeretetének titkát. Éppen ezért most a szokásostól kissé eltérő módon próbálunk közelebb kerülni karácsony misztériumához, ennek a mélységesen nagy és megkerülhetetlen valóságnak a megértéséhez. Felolvasott alapigénk alapján ma a „*kíméletlen karácsony*” örömhíréről szeretnék beszélni nektek, mely szól a *kíméletlen Atyáról*, az *odaadott Fiúról* és a *megajándékozott emberről*!

1. Ez a régi-új örömhír ma először a **kíméletlen Atyáról** szól. Kíméletlen Atyáról? Milyen értelemben is? Hiszen a Biblia általában egy szerető, irgalmas, kegyelmes Istenről beszél. A Szentháromság Isten első személyét mi magunk is úgy ismerjük, mint a mi drága jó Atyánkat, aki nagyon szeret minden embert, különösen az Ő gyermekeit. Aki szeretetéből megformált minket, sőt mielőtt világra jöttünk volna, már örökkévaló szeretettel jegyzett el bennünket magának. Nem úgy tapasztaltuk-e meg az Ő lényét, mint aki gondviselőnk, aki minden terhünket segít hordani, aki vigyáz ránk, aki ellát mindazzal, amire szükségünk van az életben? S vajon nem úgy nevezzük-e Őt sokan, hogy Ő a Jóisten?

Hát akkor kivel is kíméletlen az Atya? Az Ő tulajdon Fiával. Talán kiábrándultan vagy döbbenten kérdezzük most az Atya kapcsán: hát miféle Isten az, aki nem kíméli egyetlen Fiát, pedig tudja, mi lesz a sorsa? Olyan Isten, aki annyira szeretett bennünket, hogy aki neki a legdrágább, azt is képes volt odaadni értünk. Olyan Isten, aki annyira szereti az embert, hogy nem óvta, nem védte, nem kímélte és nem tartotta vissza tőlünk tulajdon Fiát, hogy minket

megmenthessen. Habozás és méricskélés nélkül odaadta a számára legkedvesebbet, legdrágábbat és legkiválóbbat. Ahogyan Kálvin írja: *„Valóban kiváló és világos bizonyítéka a mérhetetlen szeretetnek, hogy az Atya nem habozott a Fiát odaáldozni a mi üdvösségünkre. ... minthogy az Atyának nem volt semmije sem, ami a Fiúnál kedvesebb, drágább vagy kiválóbb lett volna, semmit sem fog elmulasztani, amit ránk nézve hasznosnak lát”*. A mérhetetlen isteni szeretet árad ránk tehát ebben a semmit sem számolgató, mindent odaadó szeretetben.

Szeretett Testvérek! Istennel ellentétben mi általában kímélni szoktuk azokat, akiket, vagy amiket szeretünk. Gyermekeinket szeretnénk megkímélni betegségtől, fájdalomtól, testi kínoktól, a negatív társadalmi hatásoktól. Idős szüleinket óvnánk a fárasztó fizikai munkától. De vannak, akik kedves tárgyukat kímélik, amennyire csak lehet, legyen az ruha, autó, vagy lakás.

Előfordul azonban, hogy nem kíméljük egymást. A legtöbben nem ismernek pardont sem a bevásárlóközpontokban, sem a parkolóknak, sem a közlekedésben. Kíméletlenül furakodnak, tülekednek, lökdösődnek mindenütt. Sokan nem kímélik a pénztárcájukat. Mindegy mibe kerül, mindegy mekkora kölcsönt kell felvenni érte, csak kerüljön oda a hőn áhított ajándék a karácsonyfa alá. Sokszor nem kíméljük azokat sem, akiket egyébként szeretünk. Kegyetlen dolgokat tudunk egymás fejéhez vágni, kíméletlenül be tudunk olvasni a másiknak, nem vagyunk tekintettel senkire.

Jézus Krisztusban azért öltött testet az Isten végtelen szeretete, hogy idén ne ilyen legyen az ünnepünk. Azért nem kímélte Isten tulajdon Fiát, hogy a 2015. év karácsonyán mi kíméljük meg egymást a bűneink pusztító hatalmától, s hogy kíméljük meg magunkat a gyomorfekélytől, vagy éppen a szívrohamtól.

2. A karácsonyi örömhír második része **az odaadott Fiúról** szól. Hiszen az idézett mondat így folytatódott *„hanem mindnyájunkért odaadta...”* Nem kímélte, hanem odaadta. Az *„odaadta”* kifejezés az átadás, kiszolgáltatás, elárulás szava. Az evangéliumokban Jézussal kapcsolatban leggyakrabban Júdás árulásával függ össze. Júdás odaadta, azaz átadta, elárulta Mesterét, Jézust. Ez a kifejezés többször megjelenik még a *„börtönbe vet”* értelemben is. A szónak ez a jelentésárnyalata visszatükröződik a karácsonyi történetben is, ha megpróbáljuk lefejtetni róla a pásztoros-angyalos romantikát, és szeretnénk meghallani a történeteket a maguk valóságában.

Hova adta az Atya a Fiút? Ne engedjük, hogy az angyali ének, valamint a pásztorok öröme, amely ugyan igazi öröm, eltakarják előlünk Isten Fia érkezésének valóságos és nyomorúságos körülményeit.

József, a kilencedik hónapban lévő jegyesével, Máriával nem jó szándékából indul útnak Betlehembe. Augusztus császár adó-összeírási rendelete kényszeríti őket arra, hogy nekivágjanak egy hosszú és veszélyes útnak. Józsefnek és Máriának pakolni és menni kell.

A felbolydult Betlehemben nem találnak normális szálláshelyet. Vajon hogyan érezhette magát József, aki látja, hogy közeledik Mária órája, feltehetően mindent megtesz, hogy megfelelő helyre juttassa, és mégis azzal kell szembesülnie, hogy tehetetlen. Hiába minden, nem tud megfelelő helyet biztosítani jegyesének. Így kerül Mária elsőszülöttje Jézus, az Isten Fia egy jászolba.

Pál apostol is úgy írja le számunkra Isten szeretetét, mint aki kíméletlen volt a tulajdon Fiával kapcsolatban. Hiszen kezdettől végig, Betlehemtől a Golgotáig azt látjuk, hogy az Atya nem kíméli Jézust. Világra jön egy minden bizonnyal büdös, piszkos, állati trágyával „ékesített” istállóban. Amikor felnőtt lesz, előfordul, hogy nincs hová lehajtania a fejét.

Sokáig a tanítványai és családja tagjai sem értik meg. A szenvedés szörnyű óráiban is alig marad vele valaki az övéi közül. Nincs része kíméletben sem a zsidók vezetőitől, sem a római katonáktól. Bizony nem múlik el tőle a keserű pohár. Kigúnyolják, leköpködik, megalázzák, megkorbácsolják, és keresztre feszítik, sőt átéli még a kárhozatot, az Atyától való eltaszítottságot is értünk.

Karácsonykor is látni kell, hogy az Ő eljövételének végső célja a mi megváltásunk. Nem azért lett emberré, hogy egy évben egyszer meghatottan emlékezzünk rá, hanem azért, hogy életét adja a bűneinkért. Ahogy a költő, Bódás János írja: *„Szénaszagú bölcsőd felett ott komorlott már a kereszt”*.

Szeretett Testvérek! Ebben a sötétségben ragyoghat fel igazán Isten szeretetének világossága, amit az apostol másik kifejezése foglal össze: *„mindnyájunkért”*. A nagy dicsőségben és ragyogásban a pásztoroknak megjelenő angyal éppen ezt fogalmazza meg: *„Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, mely ez egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, ki az Úr Krisztus a Dávid városában” (Lk 2,10-11)*. Amikor Isten nem kíméli tulajdon Fiát, hanem odaadja, kiszolgáltatja őt, azt az egész népért, sőt, minden emberért teszi. A szabadító Jézus jött el mindnyájunkért. Isten e világra lehajló szeretetében ott van mindenki, ott vagy te, és ott vagyok én. Az Atya és a Fiú döntésében, hogy a Fiú emberré lesz és eljön ebbe a világba, ahol majd életét adja oda önként a világ bűnéért, ott vagy te, és ott vagyok én. Felfoghatatlan és kikutathatatlan szeretet! Valóban a gyermeki szív egyszerűsége és bizalma kell ahhoz, hogy meghalljuk, elhiggyük, befogadjuk: *„Aki tulajdon fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta”*. És valóban igaz, hogy akit átjár annak bizonyossága, hogy ő is ott van a *„mindnyájunkért odaadta”* nagy titkában, annak szíve nem marad közömbös, és talán még szeme sem marad száraz. Isten atyai szeretetében fürdeti meg mindazokat, akik Jézust szívükbe fogadják, mint Urukat és Szabadítójukat.

Isten *„tulajdon Fiát nem kímélte, hanem... odaadta...”* Átadta – nem a börtönnek – de egy sokszor brutális politikai hatalom által vezérelt, nyomorúságokkal teli, önző és embertelen világnak. Tulajdon Fiát kiszolgáltatta az ellenséges erőknek, a bűnnek, a halálnak. És hogy miért kellett ilyen kegyetlennek, embertelennek lennie Isten Fia születése történetének? Miért nem született „normális” körülmények között? Azért, hogy mindazokra is sugározzon Isten végtelen szeretete, akik ki vannak téve a gonosz erőinek. Akik kiszolgáltatottak, akik tehetetlenek, akik testi vagy lelki értelemben otthontalanok, menekültek. Azért hajol őbenne ilyen mélyre karácsonykor az Isten, hogy senki ne mondhasa: *„én már olyan mélyen vagyok, hogy innen nincs szabadulás”*. Azért van szabadulás, mert van Szabadító, aki született nekünk a Dávid városában. Van szabadulás mindenféle kényszerből és rabságból, legyen az megkötöző szenvedély, idegőrlő kényszerképzet, mániákus pótcselekvés, vagy csak szimplán a bűn kényszerítő hatalma. A szabadító Jézus megszületett, az Atya odaadta Őt a világnak, az embernek, neked és nekem!

3. A több mint kétezer éves, de mindig időszerű karácsonyi örömhír harmadik része pedig a **megajándékozott emberről** szól. Azt mondja az Ige: *„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”* Azaz nemcsak tulajdon Fiát adta oda mindnyájunkért, hanem vele együtt mindent nekünk ajándékoz. Ajándékozásában Isten bőkezűségét és jóakarátát, kegyelmét gyakorolja irántunk. A kérdés az, hogy mi az a *„minden”*, amit Jézussal együtt nekünk ajándékoz az Úr?

Ez a *„minden”* nem csupán az egészség. Nem csak egy jó munkahely. Nem a társam azonnali megtalálása. Nem egy kapcsolatnak a helyreállása egyik pillanatról a másikra. Nem

az anyagi helyzetemnek a hihetetlen megjavulása a nélkül, hogy bármit is tennék érte. Ezeket is meg tudja adni Isten, ha jónak látja, de a minden az ennél sokkal több. Ez, hogy sokkal több, nem azt jelenti, hogy mi keresztyének ezzel vigasztaljuk magunkat, hogy Isten nem tud fizikai dolgokat adni, vagy nem akar, és ezért mi úgymond a láthatatlanokra nézünk. Sok példa van arra – talán ezt nem kell különösebben bizonygatni –, hogy mindazzal együtt, amit az előbb felsoroltam: egészség, jó anyagi helyzet, családi háttér, mindezzel együtt lehet igencsak szegényes, szűkölködő, másképp ne mondjuk, boldogtalan is egy ember élete.

Isten Krisztus által boldoggá, teljessé szeretné tenni az életünket. Jézus maga mondta: *„Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt hogy bőségben éljenek”* (Jn 10,10). Ez a „minden”, amit Isten adott nekünk Jézusban, a jelenünkre nézve azt jelenti, hogy megbecsült, értékes emberek vagyunk. Olyanok, akikre feladatot bízott az Úr, és akiket az adott feladatra kegyelméből alkalmassá tett, vagy alkalmassá tehet. Ez adja az értékünket. De vajon komolyan vesszük-e ezt? Nem a mások értékelése adja az értékünket, hogy számítanak-e ránk, vagy nem. Bízhatnak-e még ránk feladatot vagy nem. Ismerik-e a nevünket, vagy esetleg tíz embert sem tudunk felmutatni, aki minket említene kedves ismerőseként. Olyan nagy tévedés, hogy sokan ebbe a csapdába engedik, engedjük magunkat becsalogatni, amivel szintén az ördög próbál bennünket az egyik, vagy a másik oldalról bombázni. Vagy úgy, hogy nagyon fontos ember vagy, felnéznek rád, és ebbe vessz el, vagy pedig, hogy az életed semmit sem ér.

Ez a „minden” a jövőnket illetően azt jelentheti, hogy Isten, aki eddig hűséges volt, aki eddig betöltötte Krisztusban az ígéreteit, és személyes ígéreteket adott nekünk, a jövőben is ezt teszi majd.

Ha Jézus kerülhet az első helyre az életünkben, a családjában – persze nem csak karácsonykor –, akkor Vele együtt mindent nekünk ajándékozik az Úr. Mindent, amire szükségünk van, mindent, ami javunkra válik, mindent, ami az Ő dicsőségét szolgálja. Kaphatunk olyan örömet, amit nem tudnak végzetesen kikezdeni még az áskálódó embertársak sem. Olyan békességet, ami beragyogja még a szenvedéssel, vagy gyásszal teli napok sötét egét is. Olyan szeretetet, amiből jutni fog még az ellenséges szomszédainknak is. Olyan hitet, amelyre szilárdan építhetjük magunk és családjaink jövőjét. És olyan reményt, amivel túlláthatunk még a halálon is. Ezeket az ajándékokat sehol nem lehet megvenni. Ezeket csak ajándékba lehet kapni Jézusért attól az Istentől, akitől száll alá *„minden jó adomány és tökéletes ajándék”* (Jak 1,17).

Karácsony éjszakáján egy odaadott, kiszolgáltatott csecsemőbe sűrítve a mindenható Isten mindent, önmagát és a szeretetet elhozta ebbe a világba. Röpké három évtizeddel később a felnőtt gyermek szintén odaadott mindent, egész életét, teljes önmagát a kereszthalálban. Ez a „minden” ma teljesen a tiéd lehet. Összesűrítve a térben és időben, itt és most kínálja neked a legtöbbet, amit adhat Önmagát, hiszen itt van az asztalon a kenyér és bor. Ő ma is tékozlóan árasztja ránk szeretetét.

Kíméletlen hát az Isten? Nem! Hanem Ő maga a szeretet! A szeretet pedig nem kíméli magát, ha ezzel életet adhat! Ő pedig életet, sőt örök életet akar nekünk adni: *„mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”*. – Ez a „kíméletlen karácsonyról” szóló örömhír. Ámen.

Utóima:

Atyánk, Istenünk! Mi valóban oly sokszor számolgatunk, méricskélünk, tervezünk és fontolgatunk. Köszönjük, hogy te nem méricskéltél, nem számolgattál, hanem mindent odaadtál Jézus Krisztusban. A legszeretettebből is lemondta értünk, nem kímélted Őt, hogy rajtunk könyörülhess. Fölfoghatatlan ez számunkra, és értelmünkkel nem is igazán tudjuk befogadni. Légy hát segítségünkre, hogy szívünkkel-lelkünkkel igent tudjunk mondani rá. Tudjuk megköszönni Neked és tudjunk hódolni e karácsonyi titok előtt.

Úr Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy önmagadat adtad az első karácsonykor és önmagadat adtad nagypénteken a mi bűneinkért. És köszönjük, hogy önmagadat adod oda nekünk az úrvacsora jegyeiben. Szeretnénk teljes közösségre jutni veled és egymással a te asztalod körül.

Urunk! Eléd hozzuk gyülekezetünk betegeit, akik gyógyulásért fohászkodnak odahaza beteg ágyon vagy kórházi ágyon fekvé. Könyörgünk a magánosokért, akik egyedül ünnepelnek. Légy azokkal, akiket elűztek szülőföldjükről. Tekints azokra, akik az igazságért szenvednek. Adj vigaszt a síróknak és igazítsd útba az úton járókat.

Kérünk Téged anyaszentegyházunk megújulásáért. Segítsd, hogy soha meg ne szűnjön azt az utat keresni, amelyen Te vezetni akarod. Könyörgünk hazánkért, nemzetünkért. Segítsd azokat, akikre a kormányzás nehéz feladatát bízta. Fohászkodunk hozzád minden népért. Tőled kérjük a teremtet világ békéjét és jövőjét. Kérünk Istenünk, hallgasd meg könyörgésünket a Te egyszülött Fiadért, a mi Urunk Jézus Krisztusért, aki így tanított minket imádkozni: Mi Atyánk...

HÚSVÉTI ÜNNEPKÖR

Nagyszombat esti legátus prédikáció 2016

Kiss Klára, DRHE

Előíma:

Urunk Jézus! Magasztalunk Téged keresztedért. Magasztalunk azért, hogy ott is az voltál, aki mindig. Atyádnak hűséges engedelmes gyermeke, és nekünk irgalmas, szerető testvérünk. Köszönjük, hogy te mindenben szolidáris voltál velünk, s mi is egyek lehetünk veled. Magasztalunk, hogy erős Üdvözítőnk vagy, Aki a kereszten lefegyverezted a fejedelemségeket és hatalmasságokat és őket bátran mutogattad. Beszélj nekünk ma is Önmagadról és rólunk. Te magad kérted, hogy ne gyászoljunk Téged. És mi nem gyászolni szeretnénk, de segíts saját gyászainkat, nehéz helyzeteinket megfogalmazni, elmondani neked, s húsvéti dicsőséged felől látni. Munkálkodj bennünk Szentlelkeddel és végezd el bennünk azt, amiért idehoztál bennünket. Ámen.

Textus: Lukács 23, 50-57

Kedves Testvérek!

Egy temetés történetét mondja el az evangélium, Jézus Krisztus temetését. Mindnyájan részt vettünk már ilyen szomorú alkalmon, s tudjuk, megvan a maga rendje, a maga kellékei, a maga szereplői. Szertartás, vagy temetési istentisztelet, a gyászolók kisebb nagyobb közössége, temetési beszéd, búcsúztató, virágok, koszorúk, könnyek. Így zajlik ez emberemlékezet óta a maga megszokott rendjén. Jézus Krisztus temetését Arimáthiai József intézte, s jóllehet az elhunyt nem a tisztességes emberek halálával halt meg, ő mégis mindent megtett, hogy a lehetőségekhez képest tisztességes temetést szervezzon az elhunytaknak. A nagytanács döntésében, amely Jézust halálra ítélte, nem volt részes. Nem vett részt a koncepciók perben. Akkor nem tett meg valamit, mert Jézus oldalán állt.

Most tenni akar valamit érte. Elkéri Pilátustól a testet, leveteti a keresztről és saját, még használaton kívüli sírboltjában helyezi el. Nincs rabbi, nincs népes gyülekezet, nincs ének, nincs beszéd, nincsenek virágok. Pár ember sietősen végzi a dolgát az alkonyati félhomályban, hogy még naplemente előtt, a zsidó ünnepi „sabbat”, azaz a szombat beállta előtt végezzenek a temetéssel. Aztán néma csend. Mélységes csend a temető kertben, dermedt csend a sziklasírban, bénító csend a szívekben. Nagyszombat a csend ideje.

Nincs is itt már mit mondani. Hiszen a nagypénteki megadrámában mindenki elmondta már a maga szövegét. Főpapok, írástudók, mértékadó körök, bennfentesek, megmondó emberek... Elmondta Pilátus, hatalmasok, gyávák, kíváncsiak és unatkozók. A tömeg is tette a dolgát, ordított, skandálta az aktuális jelszót: feszítsd meg! Az ősellenség, dramaturgként a háttérben, mert ő mindig így szokta, elégedetten nyugtázta: szép munka volt! Elpusztíthatta végre a Názáreti Jézust, Aki folyamatosan sakkbán tartotta, Aki úton-útfélen belekaszált a szénájába, Akivel nem boldogult. Sem egyezkedni nem lehetett vele, se kényszeríteni nem lehetett. A klasszikus tragédia tökéletesre sikeredett: meghalt a főhős, a jobb sorsra érdemes,

aki megpróbált ember lenni. A világot nem tudta ugyan megváltoztatni, ahogy az már lenni szokott, de példát adott és meghalt az igazságért. A többi néma csend... Nos, az emberi oldalon íródott forгатókönyv mindig valahogy így alakul. Egy temetőkerttel végződik. Álmodok, vágyak, kezdetek és indulások, alkotás és szárnyalás mind halandóságunk foglya marad. Egész életfilozófiánk csak sírig tart. Ennyi telik tőlünk, mit tehetnénk mást? Köztünk, nálunk ez az élet rendje: „*elmegyünk szigorú sorban.*”

De Jézus Krisztus kilépése ebből az életből mégsem illek bele ebbe a sorba. Ahogy belépése sem. Mindig is kilógott a sorból... És ez a mi nagy nyereségünk, ha tetszik, ami nagy szerencsénk. Hogy nem olyan, mint mi. Közénk jött, de nem volt közülünk való. Asszonytól született, de Szentlélektől fogantatott. Olyan volt, mint mi, de bűnre való hajlam nélkül. Mindenben megkísérhető volt, mint mi. De Nála a kísértésből soha nem lett bűn. Egészen egyszerűen volt részese a hétköznapiaknak. De amikor a tanácsát megfogadó Péter hajója rogyásig megtelt halakkal, akkor a tanítvány először ismerte fel, hogy ez az ember Isten. S amikor a hegyen egyik pillanatról a másikra mennyi fény ragyogta be arcát, ruháját, a tanítványok újra részesei lehettek istensége pillanatinak. Kereszten szenvedő véres, összetört alakjában pedig a százados is megrendülten ismerte fel az emberen túlit, amikor ezt mondta: „*ez az ember Isten Fia volt*” Újra meg újra kiragyogott emberarcú szentségéből isteni természete. És halálában is ezt látjuk. Ő nem passzol bele a mi halálmenetünkbe.

Életében sem temetett. A naini halottvivőket megállította a városkapuban. Nem tért ki, nem adott utat a mindent leuraló halálnak. Szembe állt vele, szólt és irgalmasan visszaadta egymásnak az egymáshoz tartozókat. Jairus házában nagyon határozottan félbeszakította a sírás-rívást, és megjutalmazta egy édesapa hitét, aki Tőle várt segítséget. Lázár sírjánál a legmerészebb emberi elképzelést is meghaladó módon mutatta be, hogy előtte nincs határ. Biztosan mozog élet és halál mezsgyéjének mindkét oldalán. De azt is, hogy a gyász fájdalmát ő is ismeri. Drága jelek voltak ezek arról, hogy Ő valóban az, akinek mondja magát. Hogy Ő Isten Fia. Ahol megjelent, ott félbe maradt temetések látunk. Számára a halál nem volt befejezett tény. Saját halála is jel volt. Jónás jele. Erről már életében is beszélt.

„E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván, de nem adatik neki más jel, csak Jónás próféta jele. Mert amiképpen Jónás három éjjel és három nap volt a cethal gyomrában, azonképpen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.” (Mt.12,39-40)

Jel volt Ő arról, hogy a mélységből, a hal gyomrából, a halál szorításából van kijárat. Az ilyen állapotnak van vége. „*Nem engeded, hogy a te szent ed rothadást lásson*” (Zsolt.16,10) Mit is láthatott az a sírkamra! Micsoda történesek színhelye volt! Olyan eseménynek volt tanúja, ami csak a világ teremtéséhez fogható! Tanúja volt annak a pillanatnak, amikor a halál leborult Jézus Krisztus lába előtt. Amikor meghátrált az élet Fejedelme előtt. Amikor végérvényesen kiderültek az erőviszonyok. Amikor a halálnak tapasztalni a kell, hogy sem Őt, sem az övéit nem tudja fogva tartani. Amikor kiderült, hogy nem övé az utolsó szó ebben a világban. Amikor kiderült, hogy nem olyan hatalmas, mint amilyennek mutogatja magát. Isten országa portása csupán, aki Isten trónja elé kísér bennünket. Jézus Krisztus feltámadásának

ereje nyilvánult meg ott, amit nem tudunk leírni emberi fogalmakkal. Az atommaghasadásban megnyilvánuló energia semmi ahhoz az erőhöz képest, ami halálhasadást okozott ott és akkor, abban a sziklasírban. (Joó S.) *„Halál, hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?”* (IKor.15,55.) Ellenségünk ő és ellenségesen is viselkedik. De akkor is, ha a legtovább tartja is magát, mint *„utolsó ellenség, eltöröltetik.”* (IKor.15,26) Az élet végén nem egy pont van, hanem kettőspont. Nem a halál nyeli el végül az életet, hanem fordítva. *„hogya ami halandó, elnyelje azt az élet.”* (IIKor5,4) Vagyis létünk partjait minden oldalról az örökkévalóság, az örök élet vizei mossák. *„... hála legyen az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk, ami Urunk Jézus Krisztus által.”* (IKor.15,57) Ezért Jézus Krisztus sírjánál valóban az egyetlen beszéd, amivel a temetésére érkezőket az angyal fogadhatta: *„Mit keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt, mert feltámadt!”*

Nagyszombat csendje nem az a csend, amit mi a halál csendjének szoktunk mondai. Testvérek! Nagyszombat, az a Sabbat, az Isten nyugalomnapjának csendje. Az, amiben az Isten megnyugszik, amikor a teremtés művét befejezte, és a teremtet világgal együtt ünnepel. Az Isten nyugalma ez a csend. Elvégeztetett ez a munka is. Jézus Krisztus nem végzett fél munkát. Hiánytalanul elvégezte megváltásunk művét, amiről jelentést adott az Atyának a kereszten: *„Elvégeztetett.”* Már megint nem illik bele emberi sémáinkba. Halála nem kivégzés volt, hanem elvégzése a rá bízott küldetésnek. A munka befejezése, a nyugalom ideje, Sabbat a szó legszorosabb értelmében.

Lehet, hogy mi a nagyszombatot úgy látjuk, mint egy napfogyatkozást. Amiben megéljük a fény gyors kialvásának szívszorító pillanatait, amikor szokatlan csend üli meg a világot, amikor elhallgatnak a madarak, és lélegzet visszafojtva várjuk, hogy újra fényben ragyogjon minden. És a mindenben előmlő fényben megnyugszunk: a világ rendben van. A mi napunk is felragyogott nekünk és bátorít minket: a világ az Ő kezében van, minden dolgok az Ő keze alá hajlanak, s végül minden az Ő terve szerint alakul majd.

A nagyszombatot húsvét reggele felől lehet jól érteni. Életünk nagyszombatjait hasonlóképpen. A nagy csendeket, a nyomorúság kohóit, a hal gyomrát, a kilátástalan helyzeteket. A halál közelségét, a naptalan napokat és csillagtalan éjszakákat is abban a reményben, hogy holnap reggel hajnal hasad. *„Ő nap, hová tűnél el, hová űzött az éjjel, mely harcban áll veled, te nem ragyogsz az égen, de más napom van nékem, betölti Jézus szívemet!”* (503.dícséret)

Ámen.

Utóima:

Édesatyánk, semmivel sem különb a szívünk, az életünk, mint az első nagyhét szereplőié. Tele vagyunk mindennel, ami emberi, s ezért nem egyszerű hinnünk a Te beszédeidnek. Nem könnyű feltámadásodban bizonyosnak lennünk, amikor minden ebben az életben az ellenkezőjéről szeretne meggyőzni bennünket. Készíts nekünk találkozást veled, a Feltámadottal az ünnepek alatt.

Könyörülj rajtunk, hogy el ne menjen fölöttünk úgy az ünnep, hogy kimaradtunk belőle és nem történt velünk semmi. Köszönjük, hogy tele van a Te beszéded szeretetteljes bátorítással. Nem szeretnénk elfelejteni ezeket. Juttassa eszünkbe Szentlelked, amikor a gondolatainkban, az érzéseinkben kell megvívni harcainkat a csüggedés erőivel szemben. Ámen.

Húsvéti legátus prédikáció 2016

Bodnár Máté, Besenyőd

Lekció: Apostolok cselekedetei 10,34-43

Előima:

Mindenható Atyánk!

Hálásan köszönjük neked az ünnep örömét, amely újra egybegyűjtött bennünket. Köszönjük, a mellettünk álló embert, akivel együtt hallgathatjuk a Te Igéd üzenetét. Köszönjük, hogy van okunk az énekszóra, a dicséretre, hiszen győzelmet arattál a halál fölött. Köszönjük a reményt, amellyel napról napra élhetjük az életünket, és a húsvéti hitet, amely most, mikor az üres sírra tekintünk, megerősödhet bennünk. Köszönjük, hogy az ünnepi asztal bősége mellett te a lelkünkön is gondoskodsz.

Kérünk, add Szentlelkedet, hogy megértsük és örömmel elfogadjuk szerepünket a Te országodban. Igéddel tégy bennünket készségessé a feltámadott Úrral való kapcsolatra, hogy Ő élhessen mibennünk, és általa legyünk képesek egymást szeretni, és téged hűséges szívvel szolgálni.

Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg imádságunkat!

Ámen

Textus: Apostolok cselekedetei 10,39-41

Egy hónappal ezelőtt "filmes lázban" égett a világ. Kíváncsi tekintetek szegeződtek a képernyőre az Oscar-gála éjjelén izgatottan várva, hogy vajon kik kapják az arany színű szobrocskákat. Ebben az évben Magyarországon is a szokásosnál jóval többen voltak fent egész éjszaka, hogy élőben kövessék az eseményeket, és nem is hiába: egy magyar film is megkapta ezt a világhírű elismerést.

Még a díjátadó ünnepség előtt minden Oscar-díjra jelölt filmről olvasható volt egy rövid leírás, egy összefoglaló, amely igyekezett felkelteni a közönség érdeklődését. Olyan volt, mint egy filmajánló: sokat elárult az alkotásról, de mégis arra ösztönzött, hogy az ember saját szemével győződjön meg a film értékéről.

Egy ilyen filmleírásból megismerhetjük a történet szereplőit, megtudhatjuk, kik készítették a filmet, és képet kapunk arról az üzenetről, amit tanulságképpen hirdet a film a közönségnek.

Az Apostolok cselekedeteiről írott könyvben Péter beszéde nem egy kitalált filmről, hanem a világtörténelem legfontosabb történelmi eseményéről ad tudósítást, tömörítve, elmondva Jézus életét, halálát és feltámadását, és mi, akik halljuk ma ezt az összefoglalót, három kérdésről gondolkodhatunk el:

1. Kik a szereplői ennek a történetnek?
2. Ki az, aki elmondja ezt a történetet? Ki az elbeszélő?
3. Mi az, amit megtanulhatunk az ünnepünkről ebből a történetből?

1. Először tehát arra figyeljünk, hogy kik a szereplői a felolvasott beszámolónak?

Feltűnő, hogy amíg általában egy történetben sok szereplő van, addig Jézus történetében egyetlen főhős látszik kirajzolódni, ez pedig az élő Isten.

- Isten az, aki felkente Jézust Szentlélekkel és hatalommal.
- Isten adott hatalmat arra, hogy Jézus meggyógyítsa a betegeket.

- Isten támasztotta fel fiát harmadnap a halálból.
- Isten választotta ki azokat a tanúkat, akiknek megjelent Jézus feltámadása után.
- Jézus megparancsolta, hogy a tanítványok hirdessék, hogy Ő Istentől rendelt bírása élőknak és holtaknak.
- És Isten ad bűnbocsánatot azoknak, akik hisznek benne.

Mindent Isten tett. De hol van akkor az ember? Mi az embernek a szerepe? Hiszen azért szeretjük a történeteket, mert megtaláljuk benne azt a szereplőt, akivel azonosulni tudunk. Meséket is ezért olvasunk, mert van egy kedvencünk benne, akinek kimondva vagy kimondatlanul a helyébe tudjuk képzelni magunkat. De vajon mi Jézus történetében az emberek szerepe?

Azon kívül, hogy emberek feszítették keresztre Isten fiát, Péter csupa olyan szót mond, ami a történeten kívül áll: az emberek tanúskodnak róla, bizonyosságot tesznek a történetekről, átadják az örömhírt, és mindezt azért teszik, mert Jézus így parancsolta.

Isten az, aki cselekszik, az ember csak nézi, és csodálkozik rajta. De igazából a történethez nem tud sem hozzátenni, sem elvenni belőle.

A filmes szakmában úgy mondják az ilyen szerepet, hogy "statiszta." Kik azok a statiszták? Filmek nagy tömegjeleneteinek néma szereplői, akik megjelennek a tévéképernyőn, vagy a mozivásznon, de egyetlenegy mondatuk sincsen, talán csak annyi a feladatuk, hogy átsétáljanak egy téren, megálljanak egy bolt előtt, vagy üljenek egy padon. Ott vannak, de a történet szempontjából ez mellékes, mert a történetet úgyis a főszereplő alakítja.

Amikor Isten cselekszik, tesz valamit, akkor ilyen statisztaszerepre kényszerül az ember.

És ez így van húsvétkor is. A húsvéti történetnek nem egy ember a főszereplője, hanem Isten Fia, aki feltámadt a halálból, és az Atya, aki úgy döntött, hogy az Ő hatalmával újra életre kelti őt.

Az emberek, a katonák, az asszonyok és a tanítványok csak mellékszereplői az eseményeknek. Csak reagálnak arra, amit Isten tett. Bármennyire szeretnék a katonák, nem tudnak semmit sem tenni az ellen, hogy Isten cselekszik, és bármennyire szerették volna az asszonyok és tanítványok, nem tudtak semmit sem tenni azért, hogy Jézus feltámadjon. Mindannyian csak arra képesek, hogy elmondják, mi történt. Az asszonyok a tanítványoknak, a katonák a főpapoknak, a tanítványok pedig mindenkinek szerte a világon!

Akkor látjuk helyesen húsvét ünnepét, ha nem mi akarunk cselekedni rajta, nem akarunk főszereplővé válni, hanem arra figyelünk inkább, hogy mit tett Jézus miértünk, és milyen hatalommal cselekedett Isten velünk.

2. Ki az elbeszélője ennek a történetnek? Ez a második kérdésünk.

Tudjuk, hogy Jézus tanítványa, Péter mondta el ezt az összefoglalást egy olyan házban, ahol még soha nem hallottak Isten Fiáról.

Azért különleges ezt a beszámolót olvasni és hallani, mert egy olyan tanítvány szájából hangzik el ez az igehirdetés, *aki sohasem akart statiszta lenni.*

Sőt, a legtöbb helyzetben főszereplővé vált:

- Amikor Jézus a vízen járt, ő is kiszállt a csónakból és elindult felé
- A megdicsőülés hegyén előállt az ötlettel, hogy sátrakat kellene építeni Jézusnak és a vele együtt megjelent két ószövetségi alaknak.
- Olyan is előfordult, hogy magához hívta Jézust, és meg akarta dorgálni egy mondata miatt.
- Volt, amikor fogadkozott, hogy soha nem fogja elhagyni Jézust, kiemelve, hogy ő az egyetlen, akire számíthat.

- Amikor elfogták a Mestert, kivonta a kardját és levágta a főpap szolgájának a fülét.
- Aztán egyedüli tanítványként követte őt a főpap udvarába.

Péter a cselekvés embere volt. Ott volt az események közelében, közel a tűzhöz. Voltak saját gondolatai, mindig cselekedni akart, és a legtöbbször meg is tette.

Nem lett volna sokkal több mesélnivalója mindezek után? Dehogyan. Órák hosszat mesélhetett volna saját élményeiről, arról, hogy ő mit tett. Mikor Jézussal volt, szeretett is a figyelem középpontjában lenni. A mondatai is azt tükrözik, hogy főszereplőnek tartotta önmagát: *"Én ezt teszem", "én tudom", "én nem hagylak el", "én követlek téged"*.

De valahogy húsvét után megváltozik a gondolkodásmódja.

Mikor történt ez a változás? Talán először nagypénteken indult meg benne valami, amikor hűtlenül megtagadta Jézust háromszor, és amikor a kakas megszólalt, szégyenkezve fakadt sírásra. Aztán pedig húsvétkor vált teljessé a változás, amikor a Mester feltámadásának eseményeit mellékszereplőként figyelte, és a többiekkel együtt ámulatba esett, hogy Isten ott cselekedett, ahol ő, és minden más ember tehetetlennek bizonyult.

Mindenesetre eljutott oda, hogy az, hogy én ki vagyok, nem lényeges. Isten cselekedett, minekünk csak annyi a szerepünk, hogy ezt elmondjuk, bizonyosságot tegyünk róla. Így válik Péterből, akivel mindig történik valami, visszafogott és alázatos hírvivő, aki elmondja, hogy Isten mit cselekedett.

3. Most pedig tegyük fel a kérdést: **Mi az, amit megtanulhatunk az ünnepünkről ebből a történetből?**

Húsvét van, és tudjuk, hogy sokféle tevékenységet lehet az ünnep középpontjába is tenni. Van, aki az evés-ivást, van, aki a kirándulást, van, aki a locsolkodást, van, aki a tévénézést.

Ez egy döntés, és nekünk is választanunk kell, hogy mi a mi szerepünk ezen az ünnepen. Mi a mi szerepünk úgy, mint egyháztagnak, presbiternek, gondnoknak, lelkipásztornak, hittanos gyermeknek? Mi a mi szerepünk a feltámadás ünnepén?

Az egyház kétezer éves történetében azok voltak a *legsötétebb időszakok*, amikor a vezetők, lelkipásztorok, gyülekezeti tisztségviselők azzal foglalkoztak, hogy saját érdemeiket sorolják - *"Én mit teszek, én mit tettem az Egyházért."*

A *legvirágzóbb és legszebb időszakok* pedig akkor köszöntöttek be, amikor az emberi tevékenységek helyett az Isten tettei álltak a gyülekezetek középpontjában: amit Isten tett értünk, arról teszünk mi is bizonyosságot egymásnak, és az egész világnak.

Kedves Testvérek! Ti jól tettétek, hogy eljöttetek a gyülekezet közösségébe, és ezzel megmutattátok, hogy ti nem arra figyeltetek, hogy *én* mit cselekszem húsvétkor, hanem arra, hogy *Isten* mit tett húsvétkor!

Húsvétkor ugyanis Isten valami olyat cselekedett, amire mi emberek soha nem lennénk képesek. Életet adott ott, ahol az ember csak gyászolni tudott volna. Folytatást ott, ahol az emberek számára mindennek vége volt. Új életet, újrakezdést és új reményt akkor, amikor az embereknek csak a csüggedés és a szomorúság jutott volna.

Ő erre ma is képes, sőt meg is teszi mindannyiunkkal, ha engedjük neki. Ha engedjük, hogy Ő cselekedjen, és ott legyen nemcsak az ünnepünk középpontjában, hanem az életünkben is. Új életet ad, mert feltámaszt minket a lelki halálból.

Megteszi ezt akkor, ha lemondunk arról, hogy a saját cselekvésünket, fontoskodásunkat, saját elképzelt vagy valóságos érdemeinket félretegyük, és arra figyelünk hálás szívvel, hogy Isten cselekedett. Ha átadjuk neki a főszerepet.

Ünnep van. Ma szabad tétlenné lenni. Szemlélődőnek, csodálkozóknak! Szabad egyszerűen csak örülni! Továbbadni a jó hírt, dicsérni Istent, és hálát adni a főszereplőért.

Oscar-díjat ezért nem fogunk kapni, de a hit jutalma sokkal nagyobb: bűnbocsánat, új élet a feltámadott Krisztussal, egy olyan élet, amely már örökké tart.

Ámen

Utóima:

Mennyei Édesatyánk!

Dicsérünk téged, mert az a történet, amelynek főszereplője vagy, egyáltalán nem színjáték, hanem a kereszt áldozatának véres valósága, a bűnbocsánat sorsfordító ereje, és a feltámadás életet adó öröme a mi számunkra.

Bocsásd meg, hogy mi sokszor helyetted akarunk cselekedni, Péterként kezünkbe akarjuk venni az irányítást, azt hisszük, hogy az életünk rólunk szól, aztán amikor elrontjuk, keservesen bánkódunk. Köszönjük, hogy bűnei felett megkeseredő embert Te ma öröme hívod el. Köszönjük, hogy az események közeléből figyelhetjük, hogyan adsz reménységet, új életet mindenkinek, aki hisz benned, és köszönjük, hogy mi is hirdethetjük az örök életet adó bizonyosságot, hogy Jézus él!

Rád bízunk életünk folytatását, és kérjük, hogy munkálkodj mibennünk és adj erőt, hogy ez az örömhír a mi szavainkon, a mi életünkön keresztül is szólaljon meg.

Ámen

Húsvéti legátus prédikáció 2016

Koroknai András, Nagyfa

Salve: 1Pt 1,3-4

Lekció: Mt 28,1-10

Előíma:

Felséges Isten, Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusban!

Dicsőítünk Téged, akit megdicsőített a mi Urunk Jézus Krisztus a földön azzal, hogy mindenkor azt mondta és tette, ami kedves Teelőtted! Ő Istennek formájában volt, és amikor olyan állapotban találtatott, mint ember engedelmes volt a keresztfának haláláig, mivel az volt az eledele, hogy a Te akaratodat cselekedje.

Alázattal teszünk vallást arról: nekünk saját és sajátos menünk van. Erre a napra is megvolt és megvan a magunk étlapja. Nem tudjuk a magunk erejéből és eszéből kizárni a romlott, gyomor és életrontást okozó táplálékokat. Áldunk, hogy akartad és tetted, hogy lére menjenek mindazok, amik nem épülésünkre lettek volna.

Kérünk, táplálj minket hozzánk illő eledellel: a gyülekezetünk, a családunk körében, s óvj meg a fesztiválos kínálat ártalmaitól.

Jövel Szentlélek Úristen, töltsd be szíveinket éppen! Ámen.

Textus: Mt 28,1 – 2

Ünneplő Gyülekezet! Testvéreim a mi Urunk Jézus Krisztusban!

Mindenekelőtt azért adunk hálát a halál felett is diadalmat aratott Krisztusban, a mi Urunkban Istennek, hogy itt vagyunk. Ezzel az egyszerű, jelentéktelennek tűnő ténnyel, mégis esélyünk van arra, hogy részesei legyünk a mi Urunk halottakat is életre keltő dicsőséges hatalmának. Természetesen úgyis, hogy halljuk a feltámadás evangéliumát – aminek hallatán kérdések és kérdőjelek sokasága fogalmazódik meg bennünk és íródik a homlokunk belső oldalára. Aztán úgyis, hogy nem ragaszkodunk görcsösen a saját válaszainkhoz, hanem egyszerűen hagyjuk, hogy Isten oldja meg istentiszteletünk, meg az életünk talányait és rejtélyeit. Az asszonynak, a pásztornak kevés lenne, ha csupán újra és újra végiggondolná a történeteket, teszik a dolgukat, de Isten irgalma és kegyelme az, hogy megtalálják elveszett drachmát, az elveszett juhót.

Minden bizonnyal hasonló az képlet az efézusi gyülekezetben is, akiről azt olvassuk: „Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt” (Ef 2,1), hasonló a kolosséiakról: „És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülméletlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket.” (Kol2,13). Nos, Testvéreim ezeket, már-csak azért is zárjuk a szívünkbe, mert amint látjuk a megtalált életre, Krisztusi életre feltámadtak sora felsorolhatatlan. Hálát adunk, hogy a felsorolhatatlanok sorában magunkat is ott tudhatjuk hitvallásunkkal szólva: „Hiszem, hogy annak én is élő tagja vagyok és örökké az is maradok.” (HK. 54.)

Egy biztos, hogy amikor azt énekeljük: „*Ott vár angyal sereg, Ott várnak ránk a szentek, S az Atyánál pihentek, Megfáradt gyermekek*” (455,9), ott azokról a szentekről van szó – mint Saul – Pálról, Simon – Kéfás - Péterről, Magdalai Máriáról, terólad, meg énrólam. Mert a szenteknek is van múltjuk és a bűnösöknek is van jövőjük – el egészen az örökkévalóságig a feltámadott mi Urunk Jézus Krisztusban. Érte és általa lesz megmásíthatatlan tény a mi számunkra is: „*Az élet győz, a mord halál. A prédát visszaadta már. Nagy úrságának vége lett. Krisztus hozott új életet. Halleluja*” (356,3).

Persze nem mindennap ebben a győzelmes hitben virrad ránk, sőt gyakran nem látjuk a napfényt – gondjaink, kudarcaink, vagy éppen sikereink miatt – bár a nap ragyog a fellegek mögött, de szél támad és kitisztul... Isten körül félelmetes ragyogás. (Jób 37,21.)

1. A szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán. Még azt gondolhatnánk, hogy ez egy sablonos idő meghatározás, mint mondjuk húsvét első napja az mindig vasárnap vagy ma kezdődik az év 14. hete. Az Írásban nincsenek sablonok. Az Írásban lépten - nyomon bizonyosság és vallástételek vannak, amik arra nevelnek minket, hogy mi is vallást tegyünk az Ő nevéről. Nagyon hétköznapi csipri-csuprinak tűnő akadályok gátolnak. Itt van például ez a hét első napja. Ma szélteben – hosszában úgy tudják az emberek az a hétfői nap, minthogy a szombat - vasárnap a hétvége, ha a péntek vagy a hétfő is munkaszüneti nap, vagy ami még jobb: fizetett ünnepnap – hát akkor az a hosszú hétvége.

Na és, mi ezzel a baj? - kérdezhetné valaki. Csak annyi, hogy egy áthangolt, esetünkben a termelésre, munkára, szórakozásra hangolt hangszeren nem lehet mennyei teremő, feltámadási, megbocsátási, vigasztalási dallamot játszani. Amíg sémáink, gondolkodásunk áthangoltan működnek a virradatból, félő, hogy legfeljebb derengés, szellemi-lelki kábultság lesz, vajon hogyan is lehetne félelmetes ragyogás? Ha tudjuk is, „*hogy az igazak fénylenek Atyjuk országában, mint a nap*” (Mt.13,43.), ez a fényesség megtörik rajtunk, megfakul, erejét veszti. Őrizzen Isten: „*a benned levő világosság sötétség, milyen nagy akkor a sötétség!*”(Mt.6,23.).

Aki ezt az evangéliumot írta, mint vámszedő a bizniszben volt érdekelt, az üzleti világban kezdte, a Názáreti Jézus tanítványa lett, Ő ráhangolta az evangéliumra, a mennyek országa fölséges dolgaira és ennek lett az apostola és az Isten országában végezte, akarom mondani: folytatja az Isten dicsőítés szolgálatát. Az asszonyok Galileától, azaz az Úr Jézus megváltói szolgálatának kezdetétől részesei voltak ennek a ráhangolódási folyamatnak: nemcsak termelés, teremtés is, meg újjáteremtés fejezete is van.

Amikor Máté azzal kezdi a feltámadásról szóló történetet: A szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán, akkor ezzel a teremtés keretét adja meg, s annak nagy tetteiről lesz itt szó: aki terem, fenntart, és bölcsen igazgat mindeneiket. Aki a teremtést a hét első napján kezdte – mi naptárunk szerint vasárnap, és ugyanezen a napon kezdődik az újjáteremtés is, ami a feltámadás és a Szentlélek kitöltetésének is a napja. A teremtés hetedik napja a szombat, az egyetlen nap, aminek a Bibliában neve van. Azt jelenti nyugalom – mivel az Úristen ezen

a napon nyugodott meg minden fáradozásától. Ezért megáldotta a nyugalom napját és megszentelte azt. Ez a hét első napja és a nyugalom napja adta, az istenfélő ember életének nemcsak a keretét, de meghatározta a tartalmát is.

A szombatra, mint királynőre tekintettek ezen a napon: ünnepien öltöztek és ünnepien étkeztek, s a világ minden kincséért nem tették volna azt a dolgot, ami illetlen a szombathoz – még kegyeleti okokból sem. Ráadásul itt arról a szombatról van szó, ami az Ószövetség népének ma is a legeslegszentebb szombatja, mert ezen a napon adtak hálát Isten szabadításáért, aki hatalmas volt kivezetni népét Egyiptomból, a szolgaság házából. Erre készülve ettek hét napig kovásztalan kenyeret, a mi liturgiánkban ez a bűnbánati-hét bibliai háttere. Ezen a napon az étrend kötelező része volt a páskabárány, a bor és a keserű füvek, a kivonulás előtti 430 év keserűségére és a halál angyalának kikerülésére emlékezve, ahol meg volt kenve az ajtófélfá a bárány vérével.

Itt muszáj megkérdezni és válaszolni: Van-e életünknek napi, hetenkénti kerete és Igei tartalma? Mi tudjuk, hogy az Emberfia ura a szombatnak is.” (Mk.2,28.) Ez nyilván az Úr Jézus minden értelmet felülmúló hatalmáról és dicsőségéről szól és nem jogosítvány az övéinek a tunyaságra vagy a profán életvitelre. Vannak e csendes perceink? Az étrendünkből kitűnik e, hogy mi Krisztushoz tartozunk? A ruhatárunkról, az öltözködésünkről, ápoltságunkról messziről lerí e, hogy vasárnap van, ma húsvétvasárnap a Jézus Krisztus feltámadásának ünnepnapja. Az év 50 más vasárnapja is, Krisztus feltámadásának, a Szentlélek kitöltetésének hetenkénti ünnepnapja. Ezekben az egyáltalán nem jelentéktelen dolgokban, kézzelfoghatóvá lesz áthangolt – termelésre, gürüre, weekendre, munkaszünetre, wellnessre, bulira, vagy ráhangolt: kegyelemre, bűnbánatra, bűnbocsánatra, Szentlélek vezetésre exponált (Jézus melletti kiállásra) az életünk! Legyen ez a mai ünnep testestől – lelkestől a vasárnapok vasárnapja! Amikor azért adunk hálát, hogy „*A békeesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát*” (Zsid 13,20).

2. Kik ezek a húsvéti asszonyok? Erre a kérdésre csak az evangéliumok adnak választ. Magdalai Mária, Mária a Jakab és József anyja, Salómé a Zebedeus fiak anyja, és összefoglalóan: sok más asszony is, akik követték őt, és szolgáltak neki. Ezek az asszonyok „pars pro toto” = rész az egész helyett értendők.

Ezeknek az asszonyoknak is megvannak a privát gondjaik és problémáik. Vannak, akiknek családjukban a testvérüknek vagy sógornőjüknek adtak váló levelet. Talán volt, akinek nem lehetett gyermeke, vagy a gyermeke hiperaktív, vagy gyógyíthatatlan betegsége volt, a törvény ellenére szidalmazta apját és anyját, vagy egyáltalán nem érdekelték sem a nemzeti, sem az egyházi, sem a családi hagyományok, akik minden szülői, tanítói, lelkipásztori igyekezet ellenére: hajótörést szenvedtek a hitben. (1Tim 1,19), és az életben is. S egyáltalán kétséges, az a szerencsés partot érés, mint Páléknak Málta – szigetén. Talán volt, aki a férjét veszítette el, vagy a férje veszítette el munkáját – mai kifejezéssel élve ezek az asszonyok hétköznapi

gondokkal küzdő asszonyok voltak, mindennapi felsorolhatatlan feladatokkal és nehézségekkel. Ők is átéltek: az évek mennek, a bajok változnak, de maradnak. Akik ezeknek ellenére kezdettől: „*Galileából követték Jézust, és szolgáltak neki.*” (Mt 27,55) Nem lehetett ezt könnyen összhangba hozni. A családot is ellátni és Jézust követni. Különösen, ha tudjuk: nem lehet Jézust követni a család rovására, csak javára.

Kik is tehát a húsvéti asszonyok?

Szellemi-lelki örökösei azoknak az istenfélő asszonyoknak:

1. akik Egyiptomban nem fekszenek le – mint, a választott nép elitje a hellénizmus vagy a magyar elit a diktatúra évtizedeiben, a Gósen gettóban tomboló pogrom idején. (Ex 1,15-22.) Ezékiel mondja: „*De elbizakodtál szépséged miatt, és hírhedt parázna lettél. Elárasztottad paráznaságoddal, aki csak elment melletted, és az övé lettél.*” (Ez 16,8kk.)

2. akik a szent sátor építésekor a saját kezükkel, fonták meg és megfonva hozták el a kék és piros bíbort, a kecskeszőrt – akiket a szívük arra indított. (Ex 35,25kk.)

3. akik a kijelentés sátrának bejáratánál szolgáltak és az ők fémtükreikből készítette el Becalél és Oholiáb a rézmedencét.(Ex 38,8.) Akik a kontrákban rekontrát mondvá éltek és cselekedtek hit által, min a hit hősei. Ezek azok az asszonyok, akik az Úrnak szolgálva, élik át Isten jelenlétét, mint minden képzeletet felülmúló hatalmat és szeretetet – egy dekadens - hanyatló, bomló világban. Nem küzdenek identitászavarral, emancipációs, gyerekvállalás vagy karrier gondokkal. Nincs hipotézisekre épült kártyavár ideológiájuk. Élő kapcsolatban vannak az élet Fejedelmével. Istenfélők! Ez az életük elengedhetetlen feltétele (conditio sine qua non-ja). Így tapasztalják meg Isten condescendenciáját = Isten kegyelmes aláhajlását.

A közelmúltban a Teológián, az egyik istentiszteletünkön egy börtönbüntetésre ítélt ügyvéd tett bizonysgot. Vallást tett arról, hitünk örökségének mellőzésével nőtt fel, amit bűnvallással és bűnbánattal megvallott, miután a börtönben megtért, azt fájjalja igazán, hogy gyermekeit is Krisztus megváltó kegyelmét mellőzve nevelte. „*Nincsen üdvösség senki másban, mert nincs más senki az emberek közt az ég alatt, aki által üdvözülhetnénk.*” (Act 4,12) Aki „*megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.*”(Zsid 2,15)

3. Mi legyen az ünnepi stresszel?

Borkó Júlianna (1869–1947) a délvidék népi evangelizátora énekéből vesszük: „*Mindennap hoz új győtreimet, vállainkra rak új terhet.*” (455,1) Ma ezt egy szóval, így mondjuk: stressz. Állás interjúk, orvosi vizsgálatok, vizsgák – nem is sorolom tovább. Naponta aktuális, időszerű stresszek, amikor már úgy ébredünk, hogy gombóc van a gyomrunkban. Az az igazság megvannak az ünnepi stresszeink is. Vajon eljönnek-e istentiszteletünkre mindazok, akikre fix számítunk, hogy itt lesznek. Nekünk Igét hirdetőknak megadatik-e, hogy elmondjuk

Isten üzenetét? Profán vonatkozásban: vajon jól sikerül-e minden, úgy ahogyan mi szeretnénk?

A húsvéti asszonyok is gombóccal a gyomrukban ébrednek. Az ő napi aktuális stresszük: Vajon ki hengeríti el követ?

Az ember stresszeiben elmélázik, a fix vagy lehetséges megoldásokon - ha például itt lenne velünk Jákób, aki miután meglátta Rebekát és lángra lobbant iránta: *„Amikor Jákób meglátta Ráheld, anyja bátyjának, Lábánnak a leányát, és anyja bátyjának, Lábánnak a juhait, odalépett Jákób, elgördítette a követ a kút szájáról, és megitta anyja bátyjának, Lábánnak a juhait.”* (Gen.29,10.).

Ha mondjuk, lenne egy Mózes formátumú ember, aki Reuél leányinak segítségükre sietett és elkergette a hatalmukkal, helyzeti előnyükkel visszaélő pásztorokat – rendet vágott és móresre tanította a kiskirályokat.

Vannak megoldási elképzeléseink – Istennek is, aki ismeri a napi aktuális stresszeinket, meg a megoldásokat is. *„Bízd az Úrra dolgaidat, akkor teljesülnek szándékaid.”* (Pld.16,3.). Mindig vannak emberi megoldási stratégiák, de van mennyei megoldás is! Mégpedig: „az Úr angyala leszállt a mennyből”.

Ezeknek a hétköznapi és ünnepi stresszeknek sokféle megoldási módszer és technikája forog közkézen és közszájon – mindenféle köntösbe öltözve. Ahol az Úr angyala leszáll a mennyből – elhengerítve a követ - a stresszből is hallelujázó hozsánna lesz.

Mert az Úr angyala elhengerítette a követ. Tehát nem elemi erők, technikai megoldások, Isten követe görgeti el követ. A *„Krisztusban járva követségbe”* görgethetjük el, a hitetlenség, halál erőinek köveit. Legyen áldott érte a Feltámadott Úr! Ámen

Utóima:

Úr Jézus Krisztus! Mi nem vagyunk egy böjtöléssel dicsekedhető néped, de megvalljuk: sok minden megfekszi a gyomrunkat és az életünket. Arra kérünk a vese, epe és életköveinktől is Te szabadíts meg, Szentlelkes lézeres mennyei terápiáddal! Kérünk, a Te áldozatodnak érdemét tedd maradandóvá életünkben. Ámen.

Fungens könyörgése:

Krisztusért: szent Atyám – könyörögve kérlek: Tedd teljessé rajtam, szent ígéretedet!

„Az én ígémet adom a te szádba,” Egybegyűlt néped ezt imádkozva várja.

Szentlélek Istenem: Atya, Fiú, Lelke, a Te csodás erőd, ne legyen elrejtve.

Legyen minden szavam alázattal mondvá, minden gondolatom szentszolgálatodra.

Bocsásd meg bűneim!

Szenháromság Isten: köszönöm Tenéked, azt a nagy kegyelmet, hogy hiszek Tebenned!

S amit hittel kérek, Te azt megcselekszed!

Megszentelő Isten áldom szent nevedet.

Vallást teszek arról, hogy Téged szeretlek.”

Húsvéti legátus prédikáció 2016

Németh Áron, DRHE

Lekció: 1Pt 1,3–9

Előima:

Felséges Istenünk! Magasztalunk Téged a megváltás csodálatos művéért. Áldjuk szent nevedet, mert türelmed hosszú és szereteted nagy. Felfogni sem tudjuk, hogy mekkora kegyelem részesei lehetünk azáltal, hogy Fiadat áldoztad értünk és kihozva őt a halálból, minket új életre és élő reménységre hívtál. Mennyei Atyánk, dicsőség néked!

Úr Jézus Krisztus, aki értünk adtad magad, aki vállaltad a kínhalált, bocsásd meg nekünk bűneinket, melyek keresztre juttattak Téged. Fogadd kedvesen bűnbánatunkat és hálánkat, mert mást nem adhatunk. Élő Jézus, hála néked!

Szentlélek Isten! Te légy most is ünnepünk megszentelője és életünk megújítója. Ajándékozz meg minket élő üzenettel, az örök élet beszédével, olyan Igével, mely tegnap és ma és mindörökké ugyanaz, és így meg lehet benne kapaszkodni, általa megújulni, benne vigaszt és örömet találni. Megszentelő Lélek, végy lakozást bennünk! Ámen

Textus: Jel 4,8–11

Kedves Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet!

A most felolvasott Igében sem Krisztusról, sem a feltámadásról nem esik szó közvetlenül, mégis tanít valamit a húsvétról. A húsvét története ugyanis nemcsak a feltámadott Krisztusról, hanem a feltámasztó Istenről is szól. Arról az Atyáról, akinek volt elég szeretete ahhoz, hogy Fiát adja, és akinek volt elég hatalma ahhoz, hogy aztán kihozza őt a halálból, és ezáltal valami egészen újat kezdjen a világgal.

János látomása egy pillanatra kiszakít minket a tér és idő keretei közül, hogy közelképet mutasson arról az Istenről, aki korlátlan hatalmával a mindeneket megváltoztató húsvéti események mögött áll. Ebből a mennyei közelképből indul ki aztán a Jelenések könyvének egész eseménysora, a megöletett Bárány dicsőséges hatalomátvételének története.

János most minket is odavezet a mennyei trónhoz, bekapcsol a mennyei istentisztelet liturgiájába, hogy közelről láthassuk azt az Istent, aki húsvétkor új alapokra helyezte a mi jövőnket is.

1. „Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, és aki van, és aki eljövendő!” Ezt éneklik a különleges mennyei lények Istennek, és ebben a dicsőítésben megfogalmazódik a húsvétnak, és *a mi feltámadásunknak a garanciája. Az, hogy szent, mindenható, és az idő korlátai felett álló Úr a mi Istenünk.*

A háromszoros szentség azt jelenti, hogy Isten teljesen más, mint mi, és nem hatnak rá a földi világ törvényszerűségei. Ezért mindenható, és ezért független tértől és időtől. Nekünk, embereknek sok problémánk van az idővel, annak végességével és korlátaival. A legegyszerűbb feladatok elvégzéséhez is idő kell, nem beszélve az élet nagy terveinek megvalósításához. Lépten-nyomon észre kell azonban vennünk, hogy nem tervezhetünk a végtelenségig. A nap csak huszonnégy órából áll, a hétnek csak hét napja van, az élet pedig kinek 70–80 esztendő, kinek valamivel több, vagy éppen sokkal kevesebb. A nekünk adott, az általunk felhasználható idő véges. A Jelenések könyve azonban túlmutat a felfogható időn, ahogyan a húsvét is ezt az új távlatot nyitja meg előttünk, és megtanít örökkévalóságban gondolkodni. Mert ha csak a

magunk időkategóriáiban, és a magunk lehetőségeiben gondolkodunk, akkor nem Isten szerint gondolkodunk. Ahogyan Pál apostol írja: „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” (1Kor 15,5)

Nekünk van ugyanis egy szent és mindenható Istenünk, aki Ura az időnek. Akinek ezer esztendő annyi, mint egy őrvtásnyi idő éjjel, aki volt, aki van, és aki eljövendő. Ez a húsvét garanciája, az örök élet titka, ezért dicsőítik a mennyei lények Istent, és ezért dicsőíthetjük mi is az Urat mostani ünneplésünkben.

Isten szent és mindenható, de minden szentsége, és dicsősége ellenére, nem akar távoli és elérhetetlen Isten lenni, hanem Krisztus által a legközelebbi hozzátartozónkká lett, ezért hívhatjuk őt úgy, hogy a mi Atyánk. Ő az, aki Fiának halálra adásával, majd feltámasztásával azt az ajándékot adta nekünk, hogy ne féljünk az időtől, annak korlátaitól, hogy ne féljünk az időnk végétől. Mert „szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, és aki van, és aki eljövendő!” Volt minden idő kezdete előtt, hiszem, hogy jelen van ezen a mai istentiszteleten, és bizonyosságunk lehet afelől is, hogy eljön majd ítélni élőket és holtakat, és aki hisz Őbenne, azt megajándékozta saját örökkévalóságával.

2. „...Leborul a huszonnégy vén a trónuson ülő előtt, és imádja az örökkön-örökké élőt; koronájukat is leteszik a trónus elé...” Így folytatódik a mennyei istentisztelet és ebben a hódoló leborulásban kifejeződik *a húsvét egyik ígérete, az Isten kiteljesedő országa*. Az Isten királyságának, országának látomása és a számunkra elkészített hely a mennyek országában Krisztus feltámadása által válik valósággá a mi életünkben.

Az Isten országa pedig az a hely, ahol Isten ül a trónon és egyedül Ő visel koronát mint a mindenség királya. Keresztyénként azon fáradozunk, hogy ez már itt és most megvalósulhasson. Hogy az én életemben, mások életében, és az egész világon csak Isten királyi székének legyen helye. Jézus Krisztusban pedig – ahogyan az evangéliumokban is olvassuk – egészen közel jött hozzánk az Isten országa, de az emberek elutasították Őt, és keresztre feszítették az Isten Fiát. A húsvét eseménye, a feltámadás ténye azonban jelezte a világ számára, hogy nincs más Isten, egyedül az Úr, és az Ő királyságát nem lehet feltartóztatni, semmilyen emberi gonosszággal, de még a halál végzetes erejével és egy lezárt, lepecsételt sziklasírral sem.

Ez az, amit nagyon jól tudott János, a Jelenések könyvének szerzője, sőt látta és leírta, hogy milyen ország várja azokat, akik elismerik királyuknak a mindenható Istent és a megöletett Bárányt. Ezért tudta leírni az akkor tapasztalható keresztyénüldözések, kegyetlenségek és mártíromság közepette is, hogy „boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg” (Jel 14,13). Mert van egy ország, ahol nincs szenvedés és fájdalom. Van egy király, aki előtt mindenki meghajol, aki mindeneken uralkodik, akinek még a halál felett is van hatalma. János így segít az övéinek túltekinteni a Római Birodalom határán, és a római császár hatalmán, és így segít nekünk is túllátni korlátainkon és a minket fenyegető hatalmakon. Túllátni betegségen, fájdalmakon, szenvedésen, halálon, emberi gonosszágon és gyarlóságon. Mert Pál apostollal együtt én is „meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.” (Róm 8,38–39)

Húsvét ígérete tehát az az ország, ahova most János betekintést enged, ahol az örökkön-örökké élő várja mindazokat, akik már most le tudnak borulni királyi trónusa előtt, oda tudják szálni életünket Neki.

3. „Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtetett.” *Isten teremtő és újjáteremtő akarata* – amelyről Igénkben a huszonnégy vén vallást tesz – *nem más, mint a húsvét mozgatórugója*. A feltámadás az örök életre történik, azaz egy teljesen új létformára, az új teremtés pedig teljesen felülírja a régit. Ahogy a keresztyénüldözések mártírjai, úgy a ma problémáival szembenéző ember is reménykedik, hogy nem lesz mindig így. Új ég, új föld és új Jeruzsálem az, amely osztályrésze lesz a Krisztusban élőknek és a Krisztusban meghalóknak. A Krisztust követő, újjászületett emberben már meg is kezdődik ez a folyamat, mert „...ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.” (2Kor 5,17).

Ma Magyarországon – Isten kegyelméből – nem kell a mártíromságtól tartanunk, de a világ más részein ma is valóság az, amit János korának keresztyén gyülekezetei átéltek az üldöztetések közepette. De nekünk is van mitől tartanunk, amíg ebben a világban élünk, és számos formáját tapasztaljuk annak, hogy az emberrel együtt az egész teremtettség is megromlott és roskadozik a bűn súlya alatt. Látjuk, ahogyan maga az ember is folyamatosan rombolja környezetét, a teremtett világ rendjét és egész-ségét, ahogyan az emberiség magát is pusztítja fizikailag és erkölcsileg egyaránt.

A húsvét rámutat arra, hogy a Jézust halálra adó emberi gonosszággal szemben ott áll Isten Krisztust feltámasztó, és ezzel együtt mindeneket újjáteremtő akarata. Mert Krisztussal és az ő feltámadásával egy újjáteremtési folyamat indult meg. A folyamatot már most jelzik a Krisztusban nyert új életek, de majd kiteljesedik abban, amit a Szentarás új égnek, és új földnek nevez. A Jelenések könyve is csak a húsvét fényében vigasztalhatja így az üldözötteket, megmutatva a kegyetlen, és vérszomjas világgal szemben álló új mennyei világrendet.

Krisztus feltámadása, a mi szeretteinknek a feltámadása, majd a mi feltámadásunk is az újjáteremtés eseménye, amikor „a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és ez a halandó halhatatlanságba öltözik” (1Kor 15,54). Ez történt húsvétkor, ez történik a feltámadásban, mert ez Isten újjáteremtő akarata.

Kedves Testvérek!

Ebben a mostani Igében János úgy mutatja meg számunkra Istent, hogy szentségében és mindenhatóságában felismerhetjük a húsvét garanciáját, örök országában megláthatjuk a húsvét ígétét, és újjáteremtő hatalmában tetten érhetjük a húsvét mozgatórugóját.

Isten szentsége, országa és akarata tökéletes harmóniában és a maga teljességében áll előttünk, amikor Jánossal együtt bepillantunk a menny kapuján és belehallgatunk a mennyei istentiszteletbe. Erre a teljességre még várni kell, de a húsvét erejéből táplálkozó, a húsvét üzenetén tájékozódó keresztyén gyülekezet már most erre tekinthet, ebben reménykedhet, ebben találhat vigasztalást és kérheti naponként. Ahogyan kérjük is számtalanszor a mennyei Atyától. Mert Isten tökéletes szentségét, eljövendő országát és újjáteremtő akaratát valljuk meg és kívánjuk magunknak, amikor ma is elmondjuk: „szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben úgy a földön is”.

Bekapcsolódva a mennyei istentiszteletbe, dicsőítsük mi is a háromszor szent Isten, aki nemcsak feltámasztotta Krisztust a halálból, de minket is vár az Ő országába, újjáteremtő akaratából pedig nekünk is új és örök életet ígér a Krisztusban. Ámen

Utóima:

Szent vagy, szent vagy, szent vagy, mindenható Isten, aki volt, és aki van, és aki eljövendő.

Hálát adunk azért, hogy minden szentséged ellenére nem zárkóztál el tőlünk bűnös emberektől, hanem hatalmaddal megváltásunkra igyekeztél. Köszönjük, hogy Krisztus feltámasztása által, bevonsz minket is örökkévalóságodba.

Hálát adunk a mennyek országának látomásáért, ami ma is vigasztalja a megtört szíveket, ma is eloszlatja a haláltól való félelmet. Odaszánjuk magunkat mi is országod építésére, hogy már most megtapasztalhatóvá váljon sokak számára mindaz, amit elkészítettél a Téged félőknek.

Hálát adunk, hogy újjáteremtő akaratod által mi is új emberré lehetünk, és új életre támadhatunk majd fel a Krisztus által. Ebben a reménységben hozzuk eléd a gyülekezet gyászolóit, ragyogtasd rájuk a húsvéti örömhír fényét. Imádkozunk a gyülekezet betegeiért és mindazokért, akik most segítséget szenvednek.

Könyörgünk egyházadért és benne különösen is ezért a gyülekezetért. Segíts minket, hogy mint a megváltottak közössége és az örök élet ígéretének birtokosai, a Te dicsőségedre élhessünk és szolgálhassunk.

A feltámadott Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg imánkat. Ámen

Húsvéti legátus prédikáció 2016

Szvoren Attila, Vasmegyer

Lekció: Jn 20,1-10

Előíma:

Mennyei Atyánk! Hála a szívünk, hogy gondot viselsz ránk. Köszönjük a mindennapi kenyeret, a család, a munka áldását. Köszönjük, hogy nem csupán erre a földi életre nézve adsz nekünk reménységet, hanem a halálon túlra nézve is.

Köszönjük, hogy Jézus áldozatában a mi megmentésünket is elvégezted. Feltámadása a mi feltámadásunk reményteljes ígérete. Olyan jó egy győztes Urat követni és általa győzelmet aratni félelmeinken, aggodalmainkon. Látod Urunk, most is milyen érzések, gondolatok kavarnak bennünk. Látod a gyász miatt megtörték szívét, a terhek miatt összeroskadtak életét, a kiábrándultak fogyatkozó hitét. Nem érdemeljük meg, hogy gyermekeidnek nevezzenek, hiszen tetteink és szavaink sokszor nem arról tanúskodnak, hogy Hozzád tartoznánk.

Légy irgalmas hozzánk, és szólj hozzánk kérünk igéden keresztül! Adj vigaszt, gyógyulást és reménységet! Tedd teljessé az örvendezők boldogságát jelenléted által! Szenteld meg istentiszteletünket! Jézus Krisztus nevében kérünk hallgass meg. Ámen

Textus: „Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt.”

(Jn 20,8)

Kedves Testvéreim!

Egy kétségbeesett asszony igyekezete van előttünk a felolvasott igében. A gyász fájdalmát a szívében hordozó **magdalai Máriaé**, aki végignézte szeretett Mestere halálát. Most a bűntudat hajtja a sírhoz, hiszen a szombat nap miatt nem adhatta meg a végtisztességet, nem kenhette meg Jézus testét balzsamokkal. Alig várta, hogy virradjon, rögtön indult. S valószínűleg már messziről látta, hogy a sír nyitva van, a követ elhengerítették. Félelem fogta el és azonnal a tanítványokhoz rohant a nagy hírrel: Jézus testét ellopták és ismeretlen helyre vitték. Talán feltűnt a számunkra a felolvasott ige alapján, hogy kissé elhamarkodott kijelentést tett Mária. Hiszen csak annyit látott, hogy a sír nyitott. Még azt sem látta, hogy üres-e, hiszen nem olvasunk arról, hogy bement volna. Volt egy tény, a nyitott sír ténye, melyhez ő a maga értékelését és magyarázatát kapcsolta hozzá.

Egy mai ember azt mondaná erre: „Mária, Mária túl élénk a **fantáziád**”. De ne ítélkezzünk felette. Nagyon is emberi, és ránk is jellemző gondolkodásmód az övé. Talán már mi is észrevettük, hogy nekünk is milyen élénk tud lenni a fantáziánk, ha egy szerettünkről van szó. Sokszor izgulunk gyermekeinkért egy utazás alkalmával. Lelkükre kötjük, hogy ha megérkeznek, akkor hívjanak fel vagy legalább csörgessenek meg telefonon. És ha nem jön a hívás a várt időpontban, ha csak egy kicsit is késik, rögtön elkezdünk aggódni és elkezd dolgozni a fantáziánk. Másodpercek alatt tragédiák lehetőségének tucatja fut át az agyunkon: biztos kirabolták, elrabolták vagy lehet baleset érte. Minél tovább késik a hívás, annál drámaibb megoldásokat találunk ki. Vagyis úgy van ez, mint Mária esetében: van egy tény, melynek okát nem tudjuk, így hozzátesszük saját magyarázatunkat.

1. Mária aggodalma és félelme átragadt Péterre és a szeretett tanítványra, Jánosra is. Szinte versenyt futva rohantak a sírhoz. Ők már közelebb menve beléptek a sírboltba. **Péter** meglátta a lepleket, s rendezett helyzetükből rögtön arra gondolhatott, hogy itt nem sírablás történt. **János** nemcsak ugyanerre a felismerésre jutott, hanem ő hitre is. Hitte, hogy Jézus feltámadt. Milyen érdekes, hogy ugyanabból a tényből, a nyitott sírból Mária, Péter és János más és más következtetést vont le. Mária csak a nyitott sírt látva elhamarkodottan azt állította, hogy Jézus testét elrabolták. Péter már nemcsak a sírt látta, hanem az árulkodó jeleket is: a rendezett kendőket, melyek Mária elmélete ellen tanúskodtak. Jobb megoldást azonban ő sem tudott. János, aki pedig mindazt látta, amit a többiek, mégis tovább jutott: ő hitt. Hitte, hogy Jézus feltámadt. **Ez a három ember a mai kor emberének három típusát szemlélteti.**

A mi életünkben is vannak **tények**. Olyan kétségbevonhatatlan tények, melyeket látva némelyek téves, mások félig igaz, megint mások pedig helyes következtetéseket vonnak le életükre és Istenre nézve. Tény az, hogy nehéz a megélhetés. A hitel törlesztése, a gyermekek taníttatása, a gyógyszerek beszerzése, a mindennapi kenyér és a rezsi óriási teherként nehezedik az emberek vállára. Sokszor nem elég egy munkahely, másodállást is vállalni kell. A túlórák, és a megélhetés miatti fáradozást megsínyli az ember testi-lelki egészsége és családja is. Tény az is, hogy az emberi gonoszságnak nincsen határa. Nem kell más országok háborús bűnöseire gondolni, elég csak ha a mindennapokban megtapasztalt testi-lelki terrorra gondolunk, melyben része lehet az embernek családban, munkahelyen. Kétségbevonhatatlan tény az is, hogy sok testi szenvedéssel jár ez a földi élet. Az ember nagy reményekkel ünnepli a fejlődő orvostudomány vívmányait, de mindig mély együttérzéssel tekint a rendellenességgel születő gyermekekre és az eddig ismeretlen betegséggel küzdők fájdalmára. Megmásíthatatlan tény az is, mellyel naponta szembesülünk, hogy az ember földi élete véges. Bármennyire is azt hitetjük el magunkkal és hiteti el velünk a világ, hogy nem kell foglalkozni a halál valóságával, mert a szépség, a hírnév, az élet örök- ez nem így van. El kell mennünk a minden élők útján.

2. Ezeket a tényeket látva mit mondanak a mai **hirtelen gondolkodású Máriák**? Azt mondják, hogy nincs Isten. Ha lenne, akkor látná a nyomorúságunkat és segítene. Ha igaz lenne a pusztai vándorlás manna-csodája, akkor adna az éhező gyermekeknek égből hullott kenyeret. Ha lenne Isten, akkor nem hagyná, hogy egy hónap leforgása alatt egy szörnyű betegség elragadjon családja és újszülött gyermeke mellől egy édesanyját. Ha mindaz igaz lenne, amiről a Biblia ír, ma is lennének csodás gyógyulások, és nem lennének munkanélküli emberek. Csak az van, amit látok: én. Az ember csak a saját erejében és eszében bízhat. Ha pedig lejár a földi ideje, akkor mindennek vége. Nincs feltámadás, csak a sír és csak az elmúlás. A mai kor Máriái elméletükhöz végletekig ragaszkodva aggodalmaikkal megkeserítik életüket.

A mai **Péter-gondolkodásúak** a világ valóságos tényeit látva más következtetéseket vonnak le. Ők ugyanis észrevesznek bizonyos árulkodó jeleket is. Azt mondják: igaz hogy nehéz a földi élet, fájdalmakkal és küzdelmekkel teli, de az ember nem önmaga van. Kell lenni valami felsőbb erőnek, amely hatással van életünk alakulására. Ők az Istent kereső emberek, akik nyitottak a lelki dolgok, a babona, a keleti misztika iránt is. Egyik vallástól a másikig futnak, de az Igazság, Jézus Krisztus váltsága és kegyelme távol marad tőlük.

Ma is vannak **János-lelkületűek**. Akik nem vakok, látják a világ, a halál nyomorúságos tényeit mégsem keserednek el. Ők ugyanis felismerik azokat a jeleket, melyek a feltámadott

Krisztus keze nyomát hirdetik. Látják és hisznek. Hisznek abban, hogy Krisztus nem maradt a halálban, hanem feltámadt. Éppen ezért nem vagyunk egyedül a küzdelmeinkben. Bár sok fájdalmat kell elviselnünk, mégiscsak annyira szeret bennünket a mi mennyei Atyánk, hogy Fiát áldozta bűneinkért, hogy bennünket megmentse a kárhozattól. Feltámasztotta őt, hogy az örök élet ígéretének jele legyen.

3. Ezen a húsvéti istentiszteleten Isten arra hív bennünket, hogy a sok szenvedés, nehézség és gyász tényéből ne vonjunk le téves következtetéseket. Ne higgyük, hogy egyedül vagyunk, és csak magunkra számíthatunk! Lássuk meg életünkben az arról árulkodó jeleket, hogy igazat ír a Szentírás: **Krisztus nem maradt a halálban, hanem ma is él és hűséges az ígéretéhez. Velünk van minden napon.** Hiszen kinek köszönhetnénk, ha nem neki, hogy most itt lehetünk. Iránta lehetünk hálásak a sok-sok meghallgatott imádságért. A feltámadott Úr megerősítő jelenlétének volt köszönhető, mikor erősek tudtunk lenni egy gyászeset alkalmával és támaszaivá váltunk szeretteinknek. Neki tulajdoníthatók életünk megmagyarázhatatlan csodái. Isten azt szeretné, ha Jánosok lennénk, akik látják a jeleket és hisznek. Nem keríti őket hatalmukba e világ gyötrelmeinek tényei, hanem hiszik: a Feltámadott Krisztus azok felett is úr. Bár életünk része az elmúlás, mégis lesz feltámadás. Krisztus él, ezért mi is élni fogunk. A sír csupán átmeneti szállása az embernek. Láss és higgy!

Addig, míg a jeleket, életünk eseményeit félre lehet érteni, addig a Biblia szavai egyértelműek. Ezért mondja az evangélista, hogy amit János a jelekből kiolvasott, arról az Írás már régen bizonyosságot tett. Jézus előre megmondta, hogy az Emberfia nem marad a halálban. Krisztus feltámadásának és így a mi örök életünknek is a legfőbb bizonyítéka a Szentírás. Ne engedjük, hogy Isten ígéreteibe vetett hitünket megingassa ennek a világnak a nyomorúsága. Higgy Isten szavának, annak ellenére is, ha látszólag a környezeted éppen az ellenkezőjét mutatja!

Ezen az ünnepen zárjuk szívünkbe Isten ígését! Lássuk meg életünkben végzett munkáját és higgyünk Benne! Aki így cselekszik, az minden nyomorúság ellenére békésen tudja álomra hajtani a fejét esténként, mert tudja: szerető Istene van. S aki így él, az Jánoshoz hasonlóan nyugodt szívvel tudja otthagyni szerettei sírját, mert érzi és hiszi: **Jézus él, mi is élni fogunk. Láss és higgy te is! Ámen**

Utóima:

Felséges Istenünk! Köszönjük, hogy hangzott ma is a te ígéd, mely által valódi ünnepünk lehet. Köszönjük a gyülekezet testvéri közösségét. Őszinte szívvel valljuk meg, hogy sokszor nehéz a te szavadra hagyatkozni. Hiába megyünk haza lelkesen egy-egy istentisztelet után, hiába tesszük le igeolvasás után békességre lelt szívvel a Bibliánkat, néhány perc múlva újra felkavarnak ennek a világnak történései és nyomorúságai. Nehéz hinni a feltámadásban a ravatal mellett.

Nehéz hinni a bűnbocsátó kegyelmedben, mikor látjuk saját magunk gyarlóságát. Nehéz elhinni, hogy szeretsz bennünket, mikor sorra jönnek a tragédiák az életünkben. Tégy bennünket olyan emberekké, akik mindezek közepette észreveszik ígéd igazságát saját életükben. Tedd érzékennyé szemünket arra nézve, hogy felismerjük: életünkben minden jó és

tökéletes ajándék tőled származik! A könnyek ne kioltsák szívünkben a te ígéreteid tüzét, hanem még jobban felerősítsék, tudván: „hogyan akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.”

Kérünk így vigasztald húsvét örömeivel a gyászolókat, a reményvesztetteket! Légy kérünk az Istent keresőkkel, hogy Jézus Krisztusban megtalálják az Atyához vezető utat! Áldd meg magyar népünket és ezt a teremtet világot! Fiad nevében kérünk hallgass meg bennünket! Ámen

PÜNKÖSDI ÜNNEPKÖR

Pünkösdi legátus prédikáció 2016

Bukáné Zakar Zsuzsanna, Debrecen-Ebes-Szepes

Lekció: ApCsel 2, 1-14

Előíma:

Szerető Mennyei Atyánk, Jézus Krisztus által!

Hálás szívvel köszönjük meg néked a mai szent ünnepnapon, hogy megtartó kegyelmedből élhetünk napról napra. Köszönjük, hogy elindulhattunk ma is szent házadba, és Te adtál megérkezést, elcsendesedést. Örvendezik szívünk, hogy vendégeid lehetünk, sőt a tieid lehetünk, a Te néped. Olyan jó, hogy élénk jössz Igédben és Lelked által! Köszönjük Néked, hogy Lelked a mi számunkra élő igazság. Most is érezzük erejét, vezetését és azt a csodát, hogy bensőkké válik a mi lelkünkben, mert hit és imádság által megragadsz bennünket, magadhoz hívsz és erősíteni akarsz a Veled való közösségben.

Meg kell valljuk Atyánk, hogy oly sokszor megfélelkezünk Rólad, nem gondolunk tisztaságodra, szentségedre, hanem a világ hiábavaló gondolatai töltik ki és töltik be szívünket. Hozzád jövünk azért, mert hisszük, hogy Te meg tudsz szabadítani, meg tudsz tisztítani bennünket! Add, hogy most letéve mindent, ami elválaszt Tőled, tudjunk Rád figyelni, életet adó ígéret tudjuk befogadni!

*Jövel Szentlélek Isten, tölts be minket bátorsággal, igaz hittel, békességgel!
Krisztus Jézus nevében kérünk, hallgass meg minket! Ámen.*

Textus: Jn 16, 12-15

Igehirdetés: Kedves Testvéreim! Szeretett Gyülekezet!

Az Úr beváltotta ígéretét, és elküldte, kitöltötte Lelkét az övéinek, a szeretet Lelkét, az erő Lelkét. Istennek minden szava igaz, ígéreteit megtartja, igazságát érvényre juttatja. Ezért bízhatunk benne mi is, ma is: Itt a Lélek! Itt van Isten Lelke közöttünk, sőt bennünk. Akkor és ott Jeruzsálemben, az ünnepre érkező sokaság találkozott vele, s azóta akárhol, bárhol megtörténhet és meg is történik a csoda: Isten Lelke munkálkodik, emberi szívekben, életekben, mert jött a Lélek és maradt a Lélek! Ez igazi örömhír a számunkra is! Ezért jöttünk ma az Isten házába, hogy tudjunk a jó hírről, hogy hasson ránk, hogy közünk legyen hozzá!

Itt van Isten Lelke, titokzatosan, mégis valóságosan, láthatatlanul, mégis látható módon. Mint a szél- őt magát nem látjuk, de látjuk a munkáját. A fák ágai, levelei bizonyosságot tesznek a szél erejéről, s mi is érezzük arcunkon a jelenlétét. A Lélek láthatatlan, de láthatjuk jelenlétét egymás arcán, az egymásra mosolygásban, a jó szóban, vigasztalásban, amit egymásnak mondunk. Ott van, ott kell legyen szavainkban és tetteinkben egyaránt, sőt, a legmélyebb és legszebb gondolatainkban.

Olyan jó, hogy eljött Isten Lelke a mi világunkba! Tegyük fel a kérdést, jó református módon: Mi hasznom van abból, hogy hiszek a Szentlélekben? Az evangélium szava három

választ is ad erre a kérdésre, figyeljünk együtt, fogadjuk be együtt az üzenetet, melynek egy fontos kulcsszava van: „elvezet”.

1. „Amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra.” (Jn 16,13a) Krisztus szavai ezek a tanítványaihoz. Fontos tanítás. Oly sok mindent tanított, mondott, mutatott meg nekik. Mondta szóval, türelmes magyarázattal, mutatta tetteivel, csodáival, s a tanítványok oly sokszor nem értették meg, vagy félre értették Mesterüket. Nem értették a keresztet, nem értették a szenvedést. S tudjuk, hogy milyen nehezen fogadták be a feltámadás örömméretét, mert az emberi kételkedés mindenkiben nagy úr, így a tanítványoknak is idő kellett, hogy a dermedt csenden túljussanak, és szállást vehessen bennük a bizonyosság: tényleg él az Úr! A mi kedves és türelmes Megváltónk 40 napot adott az övének arra, hogy bizonyosságuk legyen. 40 nap elteltével tért vissza a mennyei Atya jobbára. Ezek után következett még 10 nap Pünkösdig, a várakozás 10 napja.

Hasonló a mi utunk is. Ezek a tanítványi érzelmek, reakciók nekünk is ismerősek, bennünk is ott vannak. Olvassuk az ígét- mindig mindent megértünk? Nem. Néha vad, kemény szavak jönnek elénk a Szentírásból. Nem rég fejeztük be a Jelenések könyve olvasását, itt különösen is érezhettük: én ezt nem értem. Nem értem a jelentését, az üzenete „nem jön át”. Vagy olyan is van, hogy azért ijedünk meg az Ígétől, Isten szavától, mert azt érezzük: én ezt nem tudom teljesíteni! Kevés vagyok, gyenge vagyok hozzá! S olykor azt is érezzük: én ezt nem akarom, nem így akarom! Ilyenkor történik a csoda! Isten Lelke elvezet bennünket az igazságra!

Azt éljük át, mint a pünkösd sokaság Péter prédikációja nyomán- mintha szíven találták volna őket. Elcsodálkozunk, nagyot dobban a szívünk! Mégiscsak nekünk szól az üzenet! Nagy és szent érzés, pillanat az, amikor így érezzük: én ezt pontosan értem, és pontosan erre az útmutatásra van szükségem! És bár gyenge vagyok tenni, megtenni önerőből azt, amit Isten rám, a szívemre helyez, de mégis világossá válik előttem, ez az én utam, ehhez kell ragaszkodnom, igazodnom. Ezen az úton soha nem egyedül járok, mert érzem, hogy Valaki fogja a kezem, Valaki nem enged eltérni, letérni az igaz útról. Ereje mellett azt is érzem, hogy Valaki nagyon kedves és elfogadó, megért engem és békességet ad a szívembe. Ez a Valaki, a Lélek.

Sokszor érezzük az idő múlásával, hogy megkopik a boldogságunk, megkopnak életünk színei, s minden megszürkül. Sokaknak a Biblia világa is szürke, poros, ódon világ, „mi közöm hozzá” világ, s akkor jön a Lélek és beragyog mindent: színt ad a boldogságnak, s a Biblia világa nem valami avatag régészeti lelet többé, hanem előjönnek a színei, Isten élő szavává lesz, érezzük jó illatát, jó ízét, halljuk üzenetét, minden érzékszervünk részt vesz az Istennel való találkozásban. A mi emberi lelkünk befogadja az Isten nagy és szent Lelkét. Átéltük-e már? Kértük-e már igazán? Adja meg Isten, hogy az idei ünnepen valóban elvezessen minket a vele való élő közösségre!

2. Másodszor arra kell figyelniünk, hogy a Lélek elvezet a **teljes igazságra**. A mi emberi tapasztalatunk az, hogy itt semmi sem tökéletes, még az igazság sem. Szeretnénk mi a teljes igazságot, de más az én igazságom és más a tiéd. Melyikünké a teljes?! Hány és hány emberi kapcsolat feneklik meg ennél a kérdésnél? Keressük a magunk igazát. Krisztus teljes igazságához ilyen nagy szavak, igazságok tartoznak: kegyelem, megváltás, üdvösség. Értjük-e ezeket, van- közünk hozzá? Vagy olyanok, mint a zörgő dió, ami azért zörög, mert kiszáradt, aszott a belseje. S akkor jön a Lélek és feltöri azt a diót és látjuk a belsejét.

Lehet, hogy aszott volt, kiszáradt és zörgött, mint ahogy Ezékiel híres látomásában száraz csontokat látott, de már nem aszott, zörgő, már nem száraz csont a számomra, hanem megelevenedő, megélt, átélt, valóságosan teljes, megbékéltető igazság. A „vén csont” szavak életre kelnek, s ami a legnagyobb csoda, bennem kel életre. Nem kívülről szemlélem az igazságot, hanem belül lakozik bennem.

De nem azért, mert „ugye, hogy nekem lett igazam”, hanem Isten Krisztusban kijelentett szava, igazsága győz bennem. Belül érzem a teljes igazságot: Isten jó, az én Mennyei Atyám, kegyelméből élek most is, ebben a pillanatban is. Ő őriz meg engem, számon tart, irgalmát naponta tölti ki rám. Belül érzem, hiszem, átjárja a bensőmet a Megváltó Krisztus mérhetetlen ajándéka: értem is adta önmagát, engem is szeret, az én bűneimet is megbocsátja, az övé lehetek, üdvösségre hívott el.

Ha jön a Lélek, elvezet ide, a teljes igazságra, s ezek nem üres, zörgő szavak a számunkra, hanem életünk központjává lesznek, legszentebb szentéllyé: Istené vagyok, és az maradok, maradhatok örökre. Minden más eltörpül mellette, s ez a legnagyobb, legteljesebb igazság felszabadít a jóra, a szolgálatra, a tiszta örömré. Isten Lelke vezetett el ide.

3. Harmadszor azt érthetjük meg, fogadhatjuk be a szívünkbe, életünkbe, hogy Isten Lelke elvezet a **közösségig**. Pünkösöd, az egyház születésnapja. A keresztyén ember nem magányos hős, a keresztyén ember közösségben él. Péter a többi tanítvánnyal együtt, egyetértésben áll ki a sokaság elé a szent ünnepen. Amikor megtérnek három ezren, megszületik az egyház.

Azt tudjuk az ősegyházról, az első gyülekezetről, hogy öröm volt az ige közös hallgatása, megértése, öröm volt a tanításban való részvétel. Öröm volt beszélni róla, átadni, öröm volt együtt hallani az evangéliumot, figyelni Isten szavára, érteni az üzenetet. Öröm volt a közös étkezés, az úrvacsora, egymással megosztva mindent. Öröm volt szeretetben figyelni egymásra. Ugye nemcsak „volt”? Ugye mondhatjuk jelen időben is? Ugye itt is ebben a szent gyülekezésben is értjük és érezzük a közösség erejét? Azt, hogy jó együtt lenni, egy helyről inni, Krisztus testéhez együtt, közösen tartozni!

Öröm lehet ma is, nagyon hangsúlyos öröm az őszinte összetartozás, egy hitben való összetartás. És épp ilyen nagy öröm a szolgálatban való részvétel: én is tehetek Isten országáért, én is építhetem azt. Én is részese vagyok a „szentek közösségének”. Van, amit nekem kell megtennem, van, akinek nekem kell szolgálnom, van, aki énrám vár, mert én vagyok a küldött felé, Isten embere. Lássuk meg ennek szépségét is az idei ünnepen!

Mi hasznom van abból, hogy hiszek Szentlélekben, hogy Krisztus elküldte a Lelket? Az a hasznom, hogy a Lélek elvezet Krisztushoz, Krisztusba, Isten titkáig. Elvezet a teljes igazságig, és elvezet a közösségig, a gyülekezetig, a szolgálatig. Teszi ezt ma is, velünk is. Így legyen. Éljük át mindannyian! Ámen.

Záróima:

Mennyei Atyánk, Megváltó Krisztusunk, Szentlélek Isten!

Megnyitjuk előtted szívünket, lelkünket és hálával a bensőnkben köszönjük meg Neked, hogy a mai szép ünnepen szóltál hozzánk, és magadénak vallasz minket: a te néped lehetünk. Köszönjük vezetésedet. Lelked által tanácsolsz bennünket, mutatod az utat, megvilágítod elménket, lelkünket.

Köszönjük a közösséget, amit Te hoztál létre Szent Istenünk, és köszönjük, hogy tagjai lehetünk annak. Bizalommal és reménységgel a szívünkben bízunk Rád magunkat, mindazokat, aki kedvesek nekünk.

Légy velünk a családban, őrizd meg szeretteinkkel együtt, hogy hitben, lélekben és igazságban magasztalhassuk szent nevedet otthonainkban is. Légy velünk a gyülekezetben, add, hogy békességben, neved dicsőségére szolgálhassunk együtt. Eléd hozzuk betegeinket. Hisszük, hogy Te vagy a mi gyógyítónk. Hozzad könyörgünk a szenvedőkért, a szegényekért, a magányosokért, az üldözöttekért.

Áldd meg és szenteld meg Református egyházunkat, magyar hazánkat és az egész teremtetett világot. Krisztus érdeméért kérünk, hallgasd meg imádságunkat! Ámen.

Pünkösdi legátus prédikáció 2016

Iszlai Endre, Debrecen

Lekció: Pünkösöd 1. napjára: Apostolok Cselekedetei 2,1-4.14-21

Pünkösöd 2. napjára: Máté 10,1-15

Előíma:

Kegyelmes Atyánk, szeretnénk kifejezni hálánkat sok jótéteményeidért, a testiekért és lelkiekért egyaránt; azért, hogy mindennapi kenyerünket kirendelted, egészségben megtartottál, családjában, gyülekezetünkben a békességet munkáltad. Felsorolni sem tudjuk ajándékaidat, amelyekkel megáldottál minket. Pünkösöd ünnepén eljöttünk szent házadba, s talán a megszokás vagy kíváncsiság emberi indítékaival tettük ezt, de hisszük, hogy ezeken keresztül is Szentlelked indított arra, hogy az imádság házában ünnepeljünk.

Hálát adunk Neked, mert megélhetjük ez az ünnepet. Széttétekintve a körülöttünk levő világban és a magunk lelkében, bűnbánattal mondjuk el, hogy olyan sokszor életünk nem aszerint alakult, ahogyan te akartad; megrontottunk emberi közösségeket, de még a minket körülvevő természetet is, mert megromlottunk mi magunk is. Sokszor úgy éreztük, hogy elkeseredésünkben magunkra vagyunk hagyatva, s elfelejtkeztünk arról, hogy vezérlő és vigasztaló Szentlelkedet sohasem vontad meg tőlünk. Hiszük, hogy most Te tudod felemelni a tekintetünket bűneinkből és nyomorúságunkból egy olyan magasságba, ahol egy másmilyen életet és világot is látunk.

Hogy ez megtörténjék, kérünk, hirdettesd Igédet itt és sok-sok templomban, cselekedd, hogy ama Vigasztaló, akit a mi Urunk Jézus Krisztus megígért most is lelkesítsen és a te utadra vezéreljen. Add, hogy másképp lássunk, mint ahogyan eddig láttunk, Lelked fűjjon át sokszor kiszáradt lelkünkön. Szentlelked megvilágosító erejét most azért kérjük, hogy a hirdetett Ige legyen ne csak holt betű, hanem életünket megváltoztató hatalom. Atya Fiú Szentlélek készíts szent igédre, Jézus érdemét ruházd áldott híveidre. Ámen.

Textus: Lukács 9,51-56

Kedves Testvérek!

Pünkösöd ünnepe a Szentírás történetiségének alapján még messze van, de a Lélek ajándékának bizonyos formájával Krisztus tanítványai már rendelkeznek kétségtelenül ekkor is, amikor az előbb halott történet is lejátszódik.

Jézus, amikor kiküldte tanítványait első missziói útjukra az evangélium hirdetésére, felruházta őket a Szentlélek ajándékával, így a tanítványok nemcsak hirdették az Isten országát a Lélek által, hanem képesek voltak csodákat tenni. Örömmel mondták el később, hogy még az ördögök is engedtek a Jézus nevének. Jézus hatalmat adott a követeknek a betegek gyógyítására, a tisztátalan lelkek kiűzésére, vagyis az Ő uralmának előkészítésére. És mindez még Pünkösöd előtt, a Lélek kitöltésének előzményeként.

A lukácsi bizonyágtétel alapján – amely eseményeket egyébként csak Lukács jegyzett le –, Jézus Jeruzsálem felé veszi az útját, Samárián keresztül. János evangéliumából tudjuk, hogy Jézus egyszer átment Samárián, ekkor hangzott el az a beszélgetés, amelyet a Jákob kútjánál a vízért menő asszonnyal folytatott. Azt azonban nem tudjuk pontosan, hogy ezen útja alkalmával játszódnak le a Lukács által megörökített események, vagy ennek más időpontja volt. Vitathatatlan tény azonban, hogy Jézus Samárián halad keresztül, és előreküldi két tanítványát az est közeledtével, valószínűleg azért, hogy szállás után

érdeklődjenek a közeli települések valamelyikén. Úgy tűnik azonban, hogy a Mestert ezúttal nem látják szívesen ott, ahol a tanítványok próbálkoznak, hanem elutasításba ütköznek. A samáriai falu lakosai nem fogadták be Jézust, mert Ő Jeruzsálembe szándékozott menni.

Valószínűleg ez az elutasítás meglepte a tanítványokat, nem számítottak rá, pedig örök emberi örök bűnös magatartás tükröződik ebben. Jézus nem kell az egyik embernek, ha a másikat is – a haragost, az ellenséget, a vetélytársat, a felebarátot - szereti. Bezárul előtte a szív, amikor Ő máshoz is odafordul. Ha hozzá megy Jézus, akkor hozzám ne jöjjön!

A szálláskészítő követek, a tanítványok rossz néven veszik az elzárkózást. Úgy tűnik nem is tudnak úgy elmenni az elutasítás mellett, ahogyan a Mestertől tanulták. Jézus ugyanis azt mondja a tanítványok kiküldésekor, hogy ahol nem fogadják be őket, ott verjétek le a lábukról még a port is, és álljanak tovább. Az ítélet napján majd számolniuk kell az elutasítóknak tetteikkel, és ítéletük súlyosabb lesz, mint Sodómáé és Gomoráé.

Ezzel szemben a tanítványok szívében felgerjed a harag tüze. Lángja akár az egész települést elpusztítaná. Indulatukat igazolni is tudják. Ez a gyülevész népség orcátlanul megsérti az akkor szinte nemzetközi jognak számító vendégjogot! De fellobban bennük a régi keserűség is, ami a zsidót meg a samáriait szembeállította egymással. És visszatérve Jézushoz felháborodásukban a következőt kérdezik: „Uram, akarod-e, hogy azt mondjuk: Szálljon le tűz az égből és égesse meg őket?”

Van ebben az indulatban egy nagy adag szenvedélyes hazafiság, amelyik kiirtaná a hazája ellenségeit, van benne nagyfokú szeretet Jézus iránt, amely elvakult fanatizmusában a pusztítástól sem rettenne vissza, sőt van benne buzgó jóakarát, tenni akarás a jó ügyért, ami letiporná az útjába kerül akadályt.

Egyes régi kéziratok még hozzáteszik ehhez a kérdéshez, hogy „Szálljon le tűz az égből és égesse meg őket, amint Illés is tette?”. A kérdésben tehát magyarázatot próbálnak adni arra, hogy mi jogosítja fel őket e cselekedet megfogalmazására. Illés egyszeri magatartása példaértékű a tanítványok számára: ha Illés megtehetette, megtehetjük mi is, elvégre bennünk is munkálkodik ez a hatalom. A tanítványok abban nem tévednek, hogy Illés prófétában megvolt Isten Lelke, és a Királyok 2 könyvében olvasunk arról, hogy több mint 50-en pusztulnak el, mert kétségbe vonják Illés prófétai voltát (2Királyok 1,10-12). Ezért gondolják a tanítványok is, hogy mivel Jézust, a Mestert és az ő követeit utasították vissza, a helyzet egyértelműen az Illés esetére utal, vagyis a megoldás kézenfekvő.

Látszólag igazuk van, mert valóban nagy sérelem érte őket nemzeti öntudatukban és vallásos meggyőződésükben. Látszólag jogos a haragjuk: szent harag öntötte el őket, hiszen a legszentebb ügyet védték, Jézus személye iránt buzdultak fel így, ám Jézus mégsem igazolja ezt a haragot, mégsem ad igazat nekik.

Jézus a tanítványok felvetésére nem helyesléssel válaszol, éppen ellenkezőleg. Kérdése súlyos, és komoly: tisztában vagytok azzal, hogy milyen lélek lakozik bennetek? Más szóval: tudjátok ti egyáltalán, hogy miről beszéltek? „Az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse”. Jézus az egyetlen, aki nem háborodik fel, nem veszi rossz néven az Őt befogadni nem akaró emberek viselkedését. Világossá teszi a tanítványok előtt, hogy Ő azért jött, hogy megtartsa az emberek lelkét, vagyis megmentse őket, ha kell saját maguktól is, megmentse önző énjüktől, gonosz lelkülettől. Ez a pünkösti evangélium: szeretet nélküli, haraggal, bosszúvágygal, gonosz indulattal teli embereket nem elpusztítani, hanem megtartani akar az Úr azért, hogy Lelke által lelkünkbe költözik.

A történet itt sokak számára szomorúan végződött, nem jött létre a találkozás Jézussal. Jézus és a tanítványok más faluba mentek. Isten nem akar rabszolgákat, Ő az önkéntes követőkben gyönyörködik. Nem akar erőszakkal téríteni. Egy samaritánus falu, sok

lakójával együtt boldogtalan maradt, mert nem adott helyet az Isten Fiának. A történet önvizsgálatra indít és szembesít azzal a kérdéssel, hogy: milyen lélek van bennünk pünkösdi ünnepelő emberekben? Vajon ott van a tanítványok indulata a szívünkben? Az adós szolga indulata, akinek ura minden tartozását elengedte, ő azonban a csekély tartozást is behajtotta a szolgatársán. A Lélek kitöltetésének ünnepén milyen lelkülettel ünnepelünk? Engedjük, hogy Isten Lelke vezessen vagy magunk szeretnénk irányítani?

Krisztust befogadni azt jelenti, hogy az Ő Lelke vesz lakozást bennünk, és azontúl az Ő Lelkének uralma alatt élünk. Kérjük, hogy az Ő Lelke vezessen minket és űzzön ki minden szeretetlenséget, haragot, gonosz indulatot, gyűlöletet, bosszúvágyat. Aki hittel kér, megtapasztalja, hogy imádsága meghallgatást nyer. Észreveszi, hogy nem egyedül jár a hétköznapi életben: Isten Lelke kormányozza életét. És mint Jézus követője boldogan fog más életében szállást készíteni az Úrnak, hogy az Ő Lelke betöltsön minél többeket és megtartsa minden életet. Ámen.

Utóima:

Urunk Istenünk! Kérünk, szembesíts bennünket azzal, hogy milyen lélek lakik bennünk. Kérünk, leplezd le bennünk a bűnös, szeretet nélküli indulatokat, gondolatokat, és bátoríts minket, hogy engedjük a Te Lelked vezetésének az életünkben. Köszönjük, hogy nem azért jöttél, hogy elveszítsd az emberek életét, hanem hogy megmentsd azt. Tölts be minket Szentlelkeddel, hogy kiszoríts belőlünk mindent, ami nem tőled való. Teremtő Szentlélek! Újítsd meg szívünket, életünket, hogy mi a te Lelked által akarunk járni és élni a Lélek szabadságában, azt az igazságot követve, amelyet egyedül Te adhatsz meg mert megtisztítottad a Krisztus áldozata, kereszthalála és feltámadása által a mi szívünket és tisztogatsz bennünket sokféle módon, azért hogy legyen szemünk annak meglátására, hogy mit kell látnunk, hová kell eljutnunk, kit kell megkeresnünk, megszólítanunk, felemelnünk, bátorítanunk, biztatnunk, vigasztalnunk. Hadd tegyük ezt mert ha ezt tesszük, akkor ott vagyunk abban a vonzásban, amivel a feltámadott Krisztus vonz magához, abban az áramlatban, amellyel Te viszed előre népedet, tanítványaidat, az anyaszentegyházat. Áldunk Téged azokért, akik előttünk jártak, a tegnapi és mai tanítványokért, akiket Lelked által vezettél. Áldunk a ma és a holnap gyülekezeteiért, akikkel együtt követhetjük a mi Urunkat, Krisztust, együtt szólhatjuk a Téged dicsőítő evangéliumot. Add, hogy megőrizzük és megtartsuk azt és legyen erőnk, legyen hitünk, legyen lelkesedésünk arra nézve, amit Te még most sem elveszíteni, hanem megtartani akarsz az emberi életet. Áld meg ünneplésünket, áld meg hívő népedet, amelyik ragaszkodik a Te lelkednek igazságához és azért boldog és örvendező nép. Áld meg magyar református népünket, áld meg a mi gyülekezetünket, annak minden tagját. Légy ott mindazokkal, akik nyitott szívvel figyelnek a te akaratodra ezen az ünnepen és töltsd be az ő szívüket azzal, amire a legnagyobb szükségük van. Áld meg népünket, nemzetünket, áld meg a teremtett világot és add nekünk a Te Lelkednek irányba állító hatalmát. Krisztusért, a mi megváltó Urunkért kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Pünkösdi legátus prédikáció 2016

Rácz Róbert, Kisvarsány

Lekció: Jn 3,1-8 vagy Ez 37,1-10.

Előíma:

Mennyei Atyánk! A ránk is kiáradó Léleknek köszönhetően szólíthatunk így: Atyánk! De ami a szónál is erősebb, megnyugtatóbb

és felszabadítóbb, hogy ezt az atya-fiú kapcsolatot a Léleknek köszönhetően meg is élhetjük. Ezt a kapcsolatot erősíti aláhajló jelenléted, szavadnak szelídsége, tanításodnak figyelmeztetése, szövetségednek megújítása. Hálaság vagyunk, hogy Fiad által fiaddá fogadtál bennünket. Gyermeki őszinteséggel, csodálattal várjuk most is kijelentésedet.

Köszönjük, hogy szövetségedet ezen az ünnepen is megújítod/megújítottad. Közelségeddel, amikor beléptél és folyamatosan belépsz egyetemes történelmünkbe és egyéni élettörténetünkbe, nem félelmet keltettél, hanem bizalmat ajándékoztál, ami megérteti velünk, hogy örökkévalóságod időszerű, vagyis a miénk.

Áldd meg ünnepünket, hogy Igéd növeljen és neveljen! Növeljen hitünkben és neveljen akaratod teljesítésére.

Teremts bennünk és körülöttünk csendet, odaszánást, elfogadást, áhítatot!

Jövel teremő Szentlélek! Ámen

Textus: Zsolt 119,25

„Lelkem a porhoz tapad, eleveníts meg engem a te ígéreted szerint.” (Károli fordítás)

Tisztelt Ünneplő Gyülekezet!

A mai alkalmon hadd közelítsek kissé szokatlan módon nagy egyházi ünnepeinkhez, mivel a Karácsonyt, Húsvétot és Pünkösdt besorolhatjuk az irodalom területéről ismert rendszerbe. Egy-egy ünnepünk ugyanis a maga hangulatával, bibliai tudósításával, történéseivel, tradíciójával valamelyik irodalmi műnemnek, - az epikának, a drámának, a lírának - sajátosságait viseli. Karácsonyt egyértelműen az epikához sorolhatjuk, hiszen Jézus születésének leírásakor az elbeszélés eszközeire ismerünk. Az evangéliumi beszámolók a karácsonyi történéseknél ragaszkodnak a tényekhez, és nem fűznek hozzá semmi személyeset. A Húsvét és a nagyheti események a dráma jegyeit hordozzák. Elég a párbeszédre, az értékek pusztulására, a mindvégig uralkodó feszültségekre gondolnunk. A Pünkösöd pedig a maga légiességével, könnyedségével, képbőségével a lírához tartozik, mint a versek és a dalok. A Lélek kitöltetésének ünnepe azért is a lírai költészethez tartozik, mert – miként Hamvas Béla is fogalmaz – „a verseket nem írjuk, hanem éljük”. A Pünkösödöt is megélni kell és nem leírni.*

Az első pünkösödöt átélők nem tudják megfogalmazni a titokzatos, talányos jelenségeket. Ilyen szavak és mondatok hangzanak el: „hasznó”, „valamilyen”, „mi akar ez lenni?”. Telve van minden rejtéllyel, eddig nem tapasztalttal, és mégsem fessegeti senki, hogy a dolgok mögé nézzen. Nekünk sem feladatunk ésszerű megoldásokat kínálni a történetekre, mert a Szentlélek nem magyarázatot igényel, hanem Ő maga magyaráz, és nem kell világossá tenni, mert Ő maga gyújt bennünk világosságot, ezzel teszi az embert részesévé a minősített életnek. Reformátor őseink is ezt kívánták hangsúlyozni a Szentlélekről adott tanításaikban. A Heidelbergi Kátéban többek között ezt olvassuk, hogy a Szentlélek „Krisztusnak és minden Ő

jótéteményének részesévé tesz”. (H.K. 53. kérdés-felelet) Így is fogalmazhatunk, hogy a Szentlélek személyessé teszi mindazt, amit Isten Jézusban ennek a világnak ajándékozott. Ez a személyes jelleg egyszerre hordozza a reménységet és a felelősséget az egyes emberre és a gyülekezetre nézve. Reménysége ennek az ünnepnek, hogy a kegyelem nem tőlünk függetlenül, valami tőlünk távoli világban fejt ki hatását, hanem nagyon is a mi világunkban. Felelőssége pedig az, hogy, ha már megismertem a Lélek erejét, lényegét, akkor nem vonhatom ki magam alóla, hanem élnem kell vele.

A sokszínű és sok feladattal bíró Léleknek most egy jellegzetes és nagyon időszerű tulajdonságát ismerjük meg a mai Igénkből: A Szentlélek megelevenítő, életre keltő voltát. A zoltáros is ezért imádkozik. Ezékiel a csontoknak és Léleknek prédikál a pusztában, hogy a legelveszettebb helyzetben is megelevenedést hirdessen (Ez 37:1-10). Szintén a Szentlélek életre keltő tulajdonságával szembesítette Jézus Nikodémust, amikor beszélt neki a felülről születés fontosságáról és szükségességéről (Jn3:1-8). A megelevenítő Lélekre szükségünk van, mert életünknek van három olyan területe – a szenvedés, a bűn és a halál** – amik fokozzák véges voltunkkal együtt járó elveszettségünket, és amikkel saját erőnkől nem tudunk mit kezdeni. Lelkestől-testestől kötöznek a földhöz. Olyan fogság ez, amiből csak felülről jövő segítséggel van menekülésünk, életre szabadulásunk. A porhoz tapadt élet ugyanis rabja

1. a földi lét törvényszerűségeinek
2. a soha el nem múló kísértésnek valamint
3. a halálra ítéeltségnek, és az ettől való félelmeknek.

1.

A földhöz ragadt élet elsősorban beszűkíti a világot és az ember szemléletét. Nem enged látni és láttatni semmi mást a lenti világon kívül. Különösen nem engedi érzékelni a szellemi, a lelki szférát, a mennyeit, a fentit. Csak és kizárólag a lenti világot és annak törvényszerűségeit ismeri. Sajnos olyan, már-már kőbe vésett törvények határozzák meg világunk működését, amelyek soha nem engedik az emelkedettséget. Olyan törvények mentén élünk, ahol az ember embernek farkasa, ahol mindenkinek vesznie kell, hogy az egyén megmeneküljön, ahol kicsit lopni nem, csak nagyot érdemes, ahol minden eladó, ahol az önbíráskodás a hősiesség piedesztáljára emeltetett, ahol normaként jegyzik a könyöklést, az embertelenséget.

A csak lentit ismerő világunk éppen ezért földhöz tapadt embertípusokat szül: **le**-sajnált, **le**-nézett, **le**-kezelt embereket az egyik oldalon, **alatt**-omosakat és **alj**-asokat*** a másikon. A porba ragadt életeknek csak egy retteget és egy félelmet keltő világ, az alvilág lehet osztályrésze, aminek törvényei **fájdalmat és szenvedést** generálnak létünk minden területén. Isten ígérete, hogy Krisztusban megismerhetünk más törvényeket. Az életre fakasztó Lélek új szabályokat fektet le életünkre és kapcsolatainkra nézve, segít hátat fordítani a szemet szemért elveknek, az érdekek mentén rendezni kívánó viszonyoknak, és világra hozza a Lélektől fogantatott embert: a krisztusi embert.

A megígért Lélek invitál a szeretet-parancsolat mentén rendezett életbe, abba az újba, ahol a szenvedés és a fájdalom már nem letaglóz és eltemet, nem földhöz láncol, hanem a fájdalommal együtt emeli az embert Istenhez, az isteni szférába, így teszi vállalhatóvá, és elhordozhatóvá keresztjeinket. Így lehet érvényt szerezni az isteni törvényeknek, és nekünk, a Lélek embereinek kell érvényre juttatni ezeket.

2.

A porhoz ragadás motívuma eszünkbe juttatja az Éden-kertjében megjelenő kísértőt, és kísértést, a büntetésül porba száműzött kígyót, mint az engedetlenségre bíró gonoszt. A zsoltáros a földhöz ragadt lélek képével kísértéseinket, és az azokban történő bukásainkat szemlélteti. Ez a kép a nap, mint nap megélt erőtlenségeinket, vereségeinket, földre eséseinket, megtagadott ígéreteinket, könnyelmű fogadkozásainkat, porba hullott értékeinket láttatja. A **bűn** egyik nagyon sajátos tulajdonságával találkozunk itt.

Azzal a kecsegtetéssel, amelyik szárnyakat ígér, de csak mélyrepülést, aláhullást eredményez, azzal, amelyik a szabadság ígéretével közelít, de fogságot kínál. Az egyik erdélyi népdal találó sorait idézhetjük a kísértésnek ehhez a sajátosságához: „Ez a világ olyan világ/ Mint a mogyorófa virág/ Sokat ígér, keveset ad/ Mit ad is mind keserűt ad.” De Pilinszky sorai is találóan írják le ezt a folyamatot: „...Először volt a szél; aztán a föld; aztán a ketrec...” ****. A szélről ketrecig jutó ember állandósulva látja alulmaradását a kísértésekkel szemben. Reménységünk, abban a Krisztusban van, aki ismerte a kísértés mélységét és magasságát, de győzött felette (vö. Zsid.: 4,15.).

A Lélek életet munkál, és segít a kísértés porából is felállni. A felülről érkező és életet ígérő segítség azzal vigasztal minden csüggedő lelket, hogy legyen bármekkora ereje a vétekeknek, akkor sem dőngölhet a földbe végérvényesen. A bűnbocsánat, amit ezen az ünnepen a megterített asztalnál megélhet/t/ünk, éppen abban erősít meg bennünket, a bűnnel szemben gyengének bizonyultakat, és vereséget szenvedőket, hogy Krisztusban a bűntől nagyobb és erősebbet tudhatunk magunk mellett, aki talpra állít, és az új élet lehetőségét kínálja. Egyén és közösség kap a bűnbocsánatnak köszönhetően megőrzés helyett esélyt a pecsételt, hiteles életre.

3.

Végül pedig életünk porhoz tapadása tudatosítja bennünk, hogy agyagból formált létünk az elmúló anyaghoz tartozik, és **halálra** ítéltetett. A porból lett ember ismét porrá lesz. Mindez olyan mélyen befészkelte már magát tudatunkba, hogy szabadulni sem tudunk tőle. Sőt! Ez lesz eredője félelmeinknek, ez köti gúzsba a jövőnket, és lemondóan hányjuk a földet terveinkre, meddő kapcsolatainkra, szárnyalni képtelen hitünkre, meg nem értett Istenünkre, majd végül magunkról is lemondunk. Ez a félelem az élet terét szűkíti, szegényíti, amitől könnyedén válnak értelmetlenné évek, életek, amik, mint tehetetlen homokszemek peregnek le a mindenség homokóráján.

Olyan zuhanások ezek, amik sérülékennyé és sebezhetővé tesznek bennünket. A XVII. században útjára indult képzőművészeti irányzat az ún. vanitas festészet képei állandóan erre a sebezhetőségre figyelmeztetik az embert. A protestáns polgári élet által megteremtett irányzat lényege az volt, hogy a csendélet harmóniáját megtörő tárgyak, - koponya, homokóra, rohadó gyümölcs, elaludt gyertya – ránk kiáltsák mulandó voltunkat, így emlékeztetve bennünket a halálra. A földbe kerülésünk tudata megmértelyezi jövőképünket, megbénítja indulásainkat, hiábavalóvá teszi hitünket. A halál áporodott, és átjár gondolatot, kapcsolatot, hozzáállást. A pünkösdi szellőztetés, a Lélek-biztatás ad friss és életes gondolatokat, mert a halállal szembeni győzelmet hirdeti, ami életet lehel halott dolgainkba, eltemetett létünkbe. A feltámadást, a Húsvét tényét éppen a megígért Vigasztaló tudja személyessé tenni, és elevenségre felszabadítani.

Amíg a halál röghöz köt, addig a Szentlélek, ha a röghöktől nem is, de azoknak súlyától, mázsás terhétől szabadít meg. A Lélek megelevenítő fuallata egyszerre képes munkálni bennünk az első feltámadást, ami a jelenre szól, valamint a második feltámadást, ami a jövőt ígéri.

Kedves Testvérek! Mint Sziszfusz görgetjük a szenvedés, a bűn, és a halál mázsás szikláját, ami nemcsak állandóan visszagurul, de bennünket is visszahúz, földhöz köt. A kiáradó Szentlélek munkálkodása azonban elhengeríti a követ, így ad szabadulást, biztosít felállást, újra kezdést, ami a földből való kihajtás, a növekedés, az egekig érés reménysége. Lelkesítsen bennünket a tudat, hogy Isten Szentlelke a világ kegyetlen törvényszerűségei mellett és ellenében képes működtetni Istenünk kegyelem-törvényét, vagyis a szeretet kettős parancsolatát! Élessze hitünket, hogy legyen bátorsága a bűnnel terhelt életeknek az újra kezdésre! Támassza reményünket, hogy a krisztusi élet, a feltámadott élet igenis élhető! Pünkösddöt az egyház születés napjának is nevezik. Hát Isten Szentlelke éltesse egyházunkat, Isten éltesse a/z/ (az adott gyülekezet megnevezése) gyülekezetet! Ámen

Utóima:

Istenünk! Megköszönjük ránk is kiáradó Szentlelkedet, aki segít nekünk a porból felállni. Ez ad megújulást, ez ad újra kezdést. Földhöz ragadt életünk, földre szegezett tekintetünk hányszor és hányszor volt már gátja szabadításodnak, a kiteljesedésnek. Kérünk ígéreted a mi világunkban, a mi életünkre nézve is teljesedjék be. Eleveníts meg! Csak onnan felülről érkező erőddel tudunk lenni. E nélkül csak hazudjuk létezésünket, megszegényíteni tudjuk magunk és mások életét, és felszínes cselekedetekkel, kisstílusú taktikázásokkal takargatjuk haldokló hitünket és közösségeinket. Pedig, de büszkén tudjuk vallani, hogy mi kívülről ismerjük, kívülről fűjjük istenségedet, történetedet és a magunk érdemeket felsorakoztató nagyszerűségét, és éppen ez a kívül maradás tragédiánk, mert így tartjuk magunkat kívül a kegyelem hatósugarán. Vonj hát be kegyelmedbe, hadd legyünk hazatértek, otthonra találtak, belül levők, belülről ismerők! Szentlélek! Tedd vonzóvá betegekné, gyászolókné, magányosoknak, gyülekezeteinknek, nekünk magunknak istenségedet, a kegyelmi ajándékaidat és a keresztyén életet! Mindezt legyen tied a dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás! Ámen

* Ez a bekezdés elhagyható, amennyiben a fungens úgy ítéli meg, hogy egy rövidebb prédikáció is elegendő (ünnepzáró alkalom, délutáni istentisztelet).

**Jörg Zink ír erről az Istennel élni c. könyvében.

***Az itt, írott formában kiemelésre került szavakat nehéz hangsúlyozni a beszédben. Az igehirdetés során nem szükséges ennek erőltetése.

**** Pilinszky János: A szerelem sivataga című költeménye, bár a szerelmi lírához tartozik, de a vers idézett sora jól alkalmazható a vétek-folyamat szemléltetésére.

Húsvéti legátus prédikáció 2016

Sipos Brigitta, Kállósemjén

1. nap délelőttre

Lekció: ApCsel 2, 22-41

Előima:

Áldunk Urunk azért, mert ünnepet szereztél nekünk, amelyen megpihenhetünk, együtt lehetünk a gyülekezettel és várhatjuk a tanítást, amellyel hitünket akarod erősíteni! Tudjuk, hogy nem lesznek lángnyelvek, sem szélzúgás és nyelvcsoda. Ugyanakkor kérjük, hogy mondj nekünk áttüzesítő szavakat, Szentlelked fuvallata járja át a gyülekezetet, s az igehirdetés nyelvének, szövegének a megértésére segíts el!

Köszönjük, hogy nem a mi érdemünkért és cselekedeteinkért, hanem az érettünk megfeszített és feltámadt Krisztus nevében jöhetünk Hozzád, kérhetünk Tőled és meghallgatsz bennünket! Áldd meg figyelemmel és nyitottsággal az ige hallgatóit, alázattal és engedelmisséggel az ige hirdetőjét! Formáld minket Krisztusban egy közösségé, amely hasonló buzgósággal hallgat Téged, mint az első gyülekezet! Tégy olyan csodákat emberi szívekben és életekben, amilyeneket az első Pünkösdkor tettél! Adj lelki ébredést, és döntéseket melletted, Urunk! Ámen.

Textus: ApCsel 2, 22-24, 28, 36-38

Keresztyén Testvéreim! Pünkösdtől Ünneplő Gyülekezet!

Szeretettel köszöntök mindenkit, aki fontosnak tartotta, hogy a Pünkösdtől megszentelve eljőjjön, közösséget vállalva a gyülekezet tagjaival. A pünkösdi ünnepe általában kakukktojás a nagy ünnepek között. Még hagyományokból is kevesebb kapcsolódik hozzá, mint a Húsvéthoz és a Karácsonyhoz. Mi lehet az oka ennek a hátrahagyásnak?

Először is, hogy nehezen érthető a mai ember számára az üzenete, a Szentlélek személye, eljövetele. Nincs benne megfogható, anyagi valóság. Itt Lukács szélzúgásról és lángnyelvek megjelenéséről és szétoszlásáról beszél. Hallunk egyfajta nyelvcsodáról, amit a hallgatóság közül néhány gúnyolódó így magyaráz: „Édes bortól részegedtek meg.” Ugyanakkor kevésbé érint meg maga a történet is. A karácsony és a húsvét eseményvilága közelebb áll hozzánk. Meg tudunk ragadni egy-egy személyt és mozzanatot, s azokon keresztül a lényegét. Karácsonykor ott a Gyermeke, a születés, az istálló; Nagypénteken a keresztség, a halál, szomorúság. Húsvét ünnepén a balzsamozó asszonyok, egy üres sziklasír. A gyermek születésének öröme, egy élet kioltásának kínját, s az új élet utáni vágyakozást értjük. De a pünkösdi más!

Tegyük egy kísérletet közösen arra, hogy közel, egészen test és szív közelbe érkezzünk az ünnep és a lényegéhez! Péter un. pünkösdi prédikációját olvastam fel. Tegyük félre a jeleket, a szélzúgást és a lángnyelveket, ezek arra szolgáltak, hogy az akkori tanítványok észrevegyék itt történt valami különleges, ami meghaladja az emberi világot, valami, ami Istentől való. Ezek nélkül a jelek nélkül is kitölthette volna Isten az Ő Szentlelkét, de ismeri a mi bizonytalanságunkat, kételkedéseinket, s ezért erősítette meg Jézus születését, messiási szolgálatát, halálát, feltámadását, s a Szentlélek kitöltését is jelekkel! (Kálvin János)

Figyeljünk most Péter Pünkösdkor elhangzott, de húsvéti üzenetet hordozó beszédére, prédikációjára! Mi ennek a nagy erejű igehirdetésnek a tartalma, amelyre 3000 lélek megtér, meglátja a maga bűnrészességét Krisztus halálában, felismeri a kereszt jelentőségét, vallja a feltámadás valóságát és érvényességét magára nézve, s elhatározza magát Krisztus mellett?

1. Látni a bűnrészességet Krisztus kereszthalálában.

A lánglelkű, a mindig mindenre elsőként reagáló Péter hasonló habitussal beszél, mint Krisztus útkészítőjeként tette egykor Keresztelő János. Rámutat az emberiség bűnére, megláttatja a bűnrészességünket Krisztus kereszthalálában. Keményen mondja: „*ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek.*” (23.)

S úgy mondja ezt Péter, mint aki tudja, hogy neki is része volt ebben. S nemcsak az és annyi, hogy megtagadta a főpap udvarában háromszor is Mesterét. Hányszor hadakozott Isten akaratával?! Egyszer még azt is mondja neki az Úr: Távozz tőlem Sátán! Tisztában van itt a tanítvány, hogy nem ártatlan, hanem bűneit már felismert, megbánt, de ugyanakkor bocsánatot is nyert emberként hirdeti: Lássátok meg emberek, az, hogy Jézus meghalt, hogy a Messiást keresztre vertétek, hogy Ő bűnhődött, hogy felette mondott az Isten ítéletet, az a ti bűnötök is. Miattatok és helyettetek, ugyanakkor érettetek engedte Isten a keresztre Jézust.

Elvezetett-e bennünket a kereszt valósága, a Nagypéntek gyásza a bűneink meglátására? Arra, hogy ugyanúgy részünk volt Krisztus halálában, mint Péternek, Pilátusnak, Júdásnak, a főpapoknak...?

Észre vesszük-e, amikor itt-ott foltozgatjuk az igazságot? Furdal-e a lelkiismeret, amikor elhallgatjuk azt, amit mondanunk kellene? Bánt-e bennünket az, amikor hitetlen családban vagy munkahelyen nem merünk beszélni a reménységünkről, a meggyőződésünkről? Merjük-e mondani az Apostoli Hitvallást, amikor körbe állunk egy sírt és némák vannak körülöttünk? Fáj-e, amikor nem tesszük meg azt a jót, amit megtehetnénk, de sietünk és fontosabb dolgaink is vannak, mint a papnak és a lévitának Az irgalmas samaritánus példázatában?

Belátjuk-e azt, amit így mond egy szép nagypénteki énekünk: *Mind, ami kín s ütés ért, Magam hoztam Reád, Uram, e szenvedésért Lelkemben ég a vád, Feddő szót érdemelve Itt állok én, szegény, S kérlek, lelked kegyelme Sugározzék felém.* (341/3)

Bánt-e bennünket annyira, hogy sírni is tudunk rajta, mint Péter a tagadás éjszakáján? Nem azért sírt, mert nem neki volt igaza, hanem mert Jézusnak igaza volt vele kapcsolatosan, s mégiscsak egy olyan ember volt, aki az első nehézségben félt vallani arról, hogy kicsoda neki Krisztus! Az a Péter, aki Cézarea Filippinél mondja: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. (Lk 16,16) A főpap udvarában csak ennyit tud: Nem ismerem!

Tudod-e, amit Péter tud? Miattam is, helyettem is, érettem is megszegezték és megölték?

2. A kereszt üzenetének felismerése.

Ez a felismerés visz tovább a kereszt, s annak titka irányába? Miben áll ez a titok? A feloldozásban, a bűnbocsánatban! Abban, hogy a felismert és megbánt bűneinket nem kell tovább hordoznunk. Letehetjük a kereszt alá. Hiszen Jézus „Minden bűnömért tökéletesen eleget tett”, ahogy a Heidelbergi Káté első feleletében valljuk. Azzal a szeretettel tett eleget, amellyel Péter szívét is formálta, gyógyította a Tibériás tavánál a Feltámadását követően, amikor háromszor kérdezi meg tőle: Péter, szeretsz-e engem? S a három tagadás, a három nem után Péter háromszor mondhatja ki: Igen, Uram, Te tudod, hogy szeretlek.

Az a kereszt titka, hogy annyira szeretett minket az Isten, hogy Egyszülött Fiát adta értünk, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen. S az is a titok része, hogy ingyen van, semmit nem kell tenni, csak elfogadni: nekem is elég, rám is kiterjed az érvénye. Az a titok, hogy Isten nem a bűnös embert, hanem a bűnt gyűlöli. Az a titok, hogy lehet, van a mennyben osztályrészed, s már itt a földön belépőjegyed az Ő országába, ha elfogadod az Isten ingyen kegyelmét, a Krisztus keresztjét.

Ha megfigyeljük az apostolok bizonyágtételét, semmi másról nem beszélnek, mint Krisztus Istentől elrendelt haláláról és a feltámadás valóságáról. Péter ott az ünneplő sokaság előtt csupán arról szól, hogy az a Jézus, akit néhány héttel azelőtt közös elhatározás, és vallásos veszélyforrás alapos gyanúja alatt elítéltek és keresztre feszítettek: **él.** Van feltámadás! Az a hiányos kép, amely az ószövetségi zsidóság halálról és túlvilágról alkotott képzetében még homályos, az az újszövetség népe, a Krisztus utáni világ gondolatában már teljes, kerek egész!

Annyira gyönyörű, amit a 24. versben mond: **„mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt.”** Ha van az Istennek is lehetetlen, akkor ez az! A halál, a pokol, a reménytelenség! *Lehetetlen, hogy a Teremtőt legyőzze a teremtmény. Lehetetlen, hogy az Ő Fiában megmutatott szeretete csak addig a sziklakőig tartson. Lehetetlen, hogy a halálé, a mulandóságé, a pusztulásé legyen az utolsó szó.* Hiszen Isten maga az élet. S az élet utat tör magának. Az élet, a Krisztus utat tört magának a halálon! Ez a húsvét üzenete. Ennek örömeiben jöttünk össze ezelőtt 50 nappal. Ám ennek a felismerése és átélése már a pünkösdi titka és kegyelme! Aki ámulattal és a hit döbbenetével tud megállni a kereszt előtt, összetört szívvel látva, hogyan fizetett bűneiért az Isten, az már a Lélek végzése!

Amikor Péter Cézarea Filippinél Isten Fiának mondja Jézust, akkor az Úr kijelenti: ez a tudás nem emberi, nem test és vér üzenete, hanem mennyei hír, isteni bölcsesség. Az, hogy nem csupán emberi részvétet ébreszt bennünk a kereszt, hogy többet jelent egy ártatlan ember igazságtalan kivégzésénél, hogy felismerjük benne az Istennek a bűneink, a halál és a gonosz ellen folytatott küzdelmét, az már a Lélek munkája és ajándéka!

A Szentlélek von be bennünket az Isten üdvtervébe, abba körbe, amelyről így vallunk: szentek közössége. S bátorít bennünket, hogy a megélt élményből legyen életvitelszerű Krisztus követés.

3. Elhatározásra jutni Krisztus követésében!

Azt mondtam, hogy a Pünkösdi üzenete azért érthető nehezen, mert megfoghatatlan. Mégis van benne valami kézzel fogható. Ez pedig az a 3000 ember, aki meglátta a bűnrészességét Krisztus halálában, de nem roppant össze annak súlya alatt, mert a bűn látása mellett nyilvánvaló lett számára Isten bűnt törölő kegyeleme is. S ebben a 3000 emberben megszületett a döntés, hogy Krisztus követője legyen! S nagy részük a saját családjában, szülőföldjén sem hallgatta el, hogy mi történt vele akkor Jeruzsálemben. Az, hogy nem langymeleg, mondvacsinált keresztyének voltak, annak fő bizonyítéka az, hogy az apostolok missziói útjait megelőzték ezek a hazatért, Lélektől újjászületett keresztyének. Ők mintegy előkészítették az evangelizációt.

Megszületett bennük az elhatározás. Méghozzá a Szentlélektől született. S kitartott akkor is, amikor átlépték Jeruzsálem határát, vagy még hosszabb utat kellett megtenniük hazafelé. Az emberi szándékot, akaratot, amely arra irányult, hogy hitvalló keresztyének legyenek megerősítette a Szentháromság Isten harmadik személye: a Szentlélek.

Bennünk, akik több Nagypénteket és Húsvétot megéltünk már, akik sokat és sokszor hallottunk a Megfeszített és Feltámadt Krisztusról, *megszületett-e már az elhatározás: igen, Krisztust akarom követni?*

Amennyiben igen, ez a Lélek csodája! S ennek vannak látható jelei és következményei. Alapvető következmény az, hogy a Szentlélek, akit mi nem látunk, de akinek jelenlétét érezzük, amikor békeesség tölt el bennünket egy rázó helyzetben; vagy amikor egyszerű örömet munkál bennünk, ha megértjük Isten üzenetét; megfelelő szavakat találunk hitetlenek, keresők vagy gúnyolódók váratlan támadásainak idején. S vágyunk az Isten közelében lenni, mert tapasztaljuk a zsoltárossal együtt: Az Isten közelsége oly igen jó nekem! S már nem külső, hanem belső kényszer akaratának a keresése és cselekvése. Nem betű, hanem élet az Ő megismert törvénye, mert tudjuk, szeretete van mögötte!

Ott kezdődik a keresztyén ember, s az igazi pünkösdünnep, amikor nem takargatom a bűnt, hanem nemet mondok arra, mert ismerem az Istent, aki szeret és óv engem. S igent mondok az Ő akaratára mindenféle felülvizsgálat nélkül, bizalommal, mert tudom, hogy Ő bölcs, igazságos és irgalmas.

Mit üzen az Ige ezen a pünkösdön? Kérd az Istent, a mennynek és földnek, minden láthatónak és láthatatlannak teremtetőjét, akiben megvallod hitedet, hogy adja a Szentlelket, a Lélektől való látás és születés csodáját neked is! Honnan fogod tudni, hogy meghallgatta az Úr az imádságodat? Onnan, hogy meglátod bűneidet, nemcsak azt, amit mások mondanak. Felismered Krisztus keresztségének a titkát, öröm és hála tölti el a szívedet a megváltásért és vágy ébred benned, hogy Krisztus követője légy minden kifogást, modern életszemléletet félretéve! Nem tüzes lángnyelvekből avagy szélzúgásból tudsz majd a Lélek munkájáról, hanem onnan tudod, hogy egyszer csak szeretni kezded igazán Krisztust, és Benne, és általa a másikat, akinek hirdeted is az evangéliumot. Ámen.

Utóima:

Meglátni magunkat és részességünket Krisztus halálában elviselhetetlen gondolat mindaddig, amíg nem látjuk tisztán a kereszttel hirdetett kegyelmet. Köszönjük, hogy megértettük, nem haragszol ránk, nem büntetni, hanem felmenteni akarsz bennünket!

Hálásak vagyunk azért is, hogy elkötelezhetjük magunkat melletted! Nem kell többé ide-oda csapódnunk, járhatunk bátran a Krisztus követésében. Erre hívtál el bennünket, s erre kötelezzük el magunkat a Szentlélek vezetésében bízva.

Formálj bennünket szeretetközösséggé, amely nemcsak egymás között, hanem kifelé is hirdeti a bűnbocsánat és kegyelem ajándékát!

Segíts helyt állni az élet különböző területein, családjunkban, munkánkban, magánéletben! Hadd higgyük holnap és azután is azt, amire lelkünkkel ma igent mondtunk, s az ünnepből fakadó lelkesedésnek legyenek látható nyomai az egyházunkban és a világban! Taníts szólni és szolgálni betegek, gyászolók, elesettek között, s hirdetni dicsőséged és hatalmad mások örömére és bátorítására! Ámen.

